Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 291. 18. september 2009] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK

KLIMATOPMØDE FOR FOLKET

Nedtællingen til klimatopmødet er startet. Ministre og statschefer fra over 190 lande forventes at deltage. Men vil det give resultater?

FN's generalsekretær, Ban Ki-moon, er bekymret over de langsomme forhandlinger.

„Vi er dybt bekymrede over, at forhandlingen ikke gør ret store fremskridt," siger han ifølge The Guardian.

„Voksende uenighed mellem USA og Europa," hedder det på topmødets officielle hjemmeside, cop15.dk.

Men meget af det er forhandlingstaktik og spil for galleriet.

Der skal nok komme en aftale – der er for meget tab af prestige i ikke at indgå én.

Aftalen vil bare hverken være forpligtende, ambitiøs nok eller socialt og globalt retfærdig – kort sagt: Den vil ikke afværge klimatruslen.

Lad kul, olie og gas blive i jorden

Ikke fordi, de ikke ved, hvad der skal til: Erstat kul, olie og gas med vedvarende energi. Omstil landbruget til økologisk landbrug. Erstat privatbilismen med effektiv og billig kollektiv transport osv.

Det kræver offentlige investeringer, store investeringer. Men hvis fx bankpakkerne – i Danmark og globalt – var blevet brugt til at investere i klimaløsninger, kunne vi være godt i gang allerede. Og samtidig have skabt millioner af arbejdspladser.

Kapitalismen

Når det ikke er sket – og ikke vil ske – så skyldes det kapitalismen. Magthaverne prioriterer profit over mennesker og natur.

Mærsk og hans multinationale venner – og konkurrenter – vil ikke afgive retten til at brænde kul, olie og gas af. Og de har magt over selv velmenende politikere.

Modmagt

Men magthaverne kan også presses – hvis der kommer en massiv mobilisering imod dem.

Derfor skal vi bruge tiden frem til topmødet til at mobilisere til så stor en demonstration som muligt lørdag den 12. december – midt under topmødet.

Hvis det ikke er nok til at tvinge tilstrækkelige og retfærdige løsninger igennem, så må det system, der hindrer det, afskaffes.

Det er vores fælles fremtid det gælder. Se www.12dec09.dk

LØMMEL

Justits-Brian er i gavehumør og har lanceret en ny pakke – lømmel-pakken. Jesper Juul Mikkelsen og Lisa Marie Ødegaard ser her nærmere på Brians gave, der ikke er af den bløde slags.

Læs side 5

EN TEST FOR VENSTREFLØJEN

Magthaverne udnytter den fortsatte økonomiske turbulens til at optrappe deres angreb på arbejderklassen. Men der er sket et skift i den måde, britiske arbejdere svarer igen på, argumenterer Martin Smith.

Læs side 12

AFGHANISTAN: BEGRUNDELSERNE FOR KRIGEN FALDER SAMMEN

En stor bid af den allerede tvivlsomme begrundelse for Vestens militære intervention i Afghanistan er nu kollapset.

Læs side 4

KRISEN ER IKKE SLUT

På trods af bankpakker og statslige lån, er den internationale krise ikke forbi. Alex Callinicos ser nærmere på problemet.

Læs side 2

KRISEN ER IKKE SLUT FOR VERDENS LEDERE

Mindre end et år efter at Lehman Brothers gik, fallit er bankerne tilbage. Pustet op af nye profitter spiller de igen med musklerne.

Den kendsgerning plagede G20-finansministrene, da de mødtes i London i starten af september for at forberede det topmøde, der finder sted i Pittsburgh i USA 24-25. september.

Det bliver det tredje møde på mindre end et år blandt regeringslederne for verdens største økonomier – et tegn på hvor alvorlig den nuværende krise er.

Det spørgsmål, der tiltrak sig al opmærksomhed i London, var, om staterne skulle tvinge en øvre grænse ned over bankernes bonuser. Forudsigeligt nok var det staterne med store finansielle centre – USA og Storbritannien – der sagde nej, mens Frankrig, Tyskland og det meste af resten af EU sagde ja.

Men den strid er kun et symptom. Bankerne er allerede på udkig efter nye måder at vende tilbage til deres gamle tricks.

New York Times bragte for nylig en usædvanlig historie om planerne hos banker som Goldman Sachs og Credit Suisse om at købe livsforsikrings-policer og pakke dem til obligationer, som de vil sælge til investorer.

Det var lige netop den slags smarte ideer, der var medvirkende til, at det globale finanssystem eksploderede i 2007-8. „Vi håber på at få flokken på benene igen, efter at vi har ofret nogle stykker," sagde en investeringsbankmand til New York Times.

Så bankerne har intet lært. De er desuden desperate efter at undgå en større regulering af finansmarkederne, som ville stå i vejen for profitter og bonuser.

Arrogance

Det var grunden til den byge af skældsord, der ramte Adair Turner, chef for det britiske finanstilsyn (Financial Services Authority), da han foreslog at indføre en Tobin-skat på udenlandske finans-transaktioner.

Bankernes arrogance irriterer andre fremtrædende etablerede skikkelser. Gillian Tett, markedsredaktør på Financial Times, beklagede sig over, at for få bankfolk ser ud til at komme i fængsel for deres rolle i krisen: „Hvis ikke vi slår ned på finansfolkene, vil det blive vanskeligt at gennemtvinge en reel ændring i deres opførsel."

Men bankernes genopblomstring er helt og holdent et resultat af regeringernes indgriben. En flodbølge af billige penge, der er blevet pumpet ind i det finansielle system af centralbankerne, har holdt dem oven vande og fået dem til at se profitable ud.

Dette bringer os frem til det virkelige problem, som G20 står over for: Er krisen ovre? Sidste vinter faldt de største økonomier lige så hurtigt eller hurtigere, end de gjorde ved begyndelsen af den store depression i 1929-30.

Nu viser det sig mere og mere, at hastigheden i faldet er langsommere, eller, i nogle tilfælde, er helt stoppet. Dette er næsten helt sikkert også en konsekvens af de gigantiske mængder af penge, som de større stater har pumpet ind i verdensøkonomien.

Fx har de kinesiske banker – efter ordre fra regeringen – lånt over 1000 milliarder dollars ud i første halvdel af 2009. Ifølge Barclays Capital stod Kina for al vækst i verdensøkonomien fra april til juni.

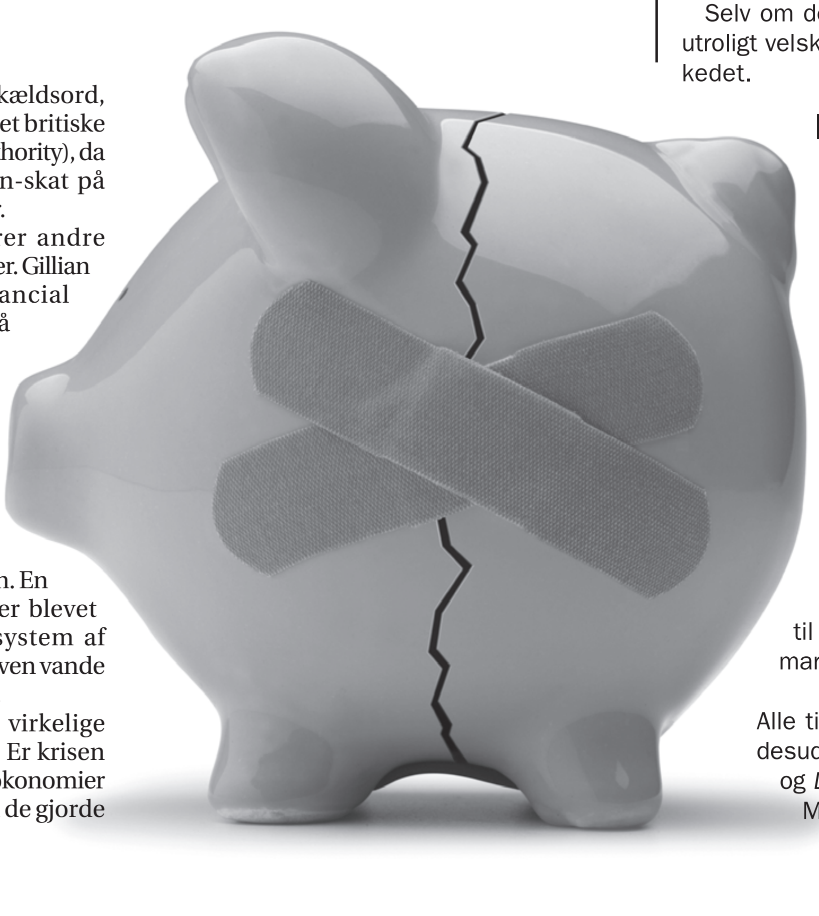
Dette forklarer formentlig, hvorfor store eksport-økonomier som Tyskland og Japan ser ud til at komme sig hurtigere end USA og Storbritannien. Kina er det centrale marked.

Så statspenge har skabt begyndelsen på et opsving. Men hvad så bagefter? Nouriel Roubini, den kendte „dommedagsprofet" før finans-krakket, advarer mod, at der er en stigende risiko for en „dobbelt-recession" – med andre ord, at det nuværende opsving vil blive efterfulgt af endnu en krise, måske i slutningen af næste år.

Roubini forudsiger, at opsvinget under alle omstændigheder vil blive „blodfattigt", netop fordi problemerne i det finansielle system ikke er blevet overvundet. Desuden: Hvis stimulansen fra højere statsudgifter nedtrappes for tidligt, vil verdensøkonomien bryde sammen igen. Det er den fejl, som Franklin Roosevelts New Deal-regering begik, og som førte til den frygtelige recession i 1937-38.

Så det er derfor ikke overraskende, at G20 besluttede foreløbig at fortsætte med statslige økonomiske stimulus-programmer. Nej, krisen er langt fra ovre.

ALEX CALLINICOS
OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER (UK) NR. 2168, 12. SEP. 2009

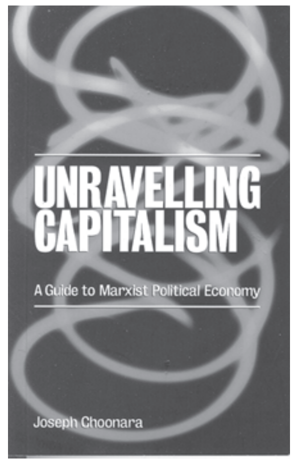

Marx og krisen

Verdenskrisen har med god grund givet fornyet interesse for marxistiske kriseforklaringer. Vi præsenterer her nogle bøger, som er skrevet i den tradition.

Joseph Choonara: Unravelling Capitalism

159 sider – 85 kr. (engelsk)

Denne lille bog er en glimrende introduktion til Marx' kritik af den politiske økonomi.

I et let forståeligt sprog gennemgår den ikke blot de grundlæggende begreber, men også de lidt sværere sammenhænge i Marx' hovedværk *Kapitalen*. Ligesom den kommer ind på de vigtigste af de kritikker, der har været rejst af Marx' teori.

Men den trækker også analysen frem til i dag med et overblik over udviklingen fra den klassiske kapitalisme frem til den nuværende krise.

Chris Harman: Zombie Capitalism

424 sider – 180 kr. (engelsk)

Første halvdel af Harmans bog er en langt mere udvidet gennemgang af temaerne i Choonaras bog.

Anden halvdel tager fat i den nuværende krise, dens årsager og modsætninger. Den beskriver og forklarer et system, der er gået amok, og som ikke er i stand til at genskabe den relative stabilitet, der prægede systemet de første 25 år efter 2. verdenskrig.

Endelig kigger den på den internationale arbejderklasse. Er den i stand til at standse kapitalens herredømme?

Selv om den behandler svære emner, er den utroligt velskrevet. En af de vigtigste bøger på markedet.

International Socialism 123

224 sider – 60 kr. (engelsk)

Tidsskriftet *International Socialism* har fulgt krisens udvikling tæt gennem flere år. I det seneste nummer har Joseph Choonara en gennemgang af forskellige marxistiske skribenters forklaringer på den nuværende krise.

Især forholdet mellem krisen i det finansielle system og den mere grundlæggende profitratekrise bliver ivrigt diskuteret blandt marxister.

Choonaras artikel klæder dig på til at forstå aktuelle debatter blandt marxister om krisen.

Alle titler kan købes hos **Forlaget Modstand.org**. Forlaget udgiver desuden snart et par af Karl Marx' klassikere: *Lønarbejde og kapital* og *Løn, pris og profit* samlet i en lille bog. Indtil da kan de læses på Marxisme Online: www.marxisme.dk.

Det mener vi:

HVEM TAGER TETEN?

„... undertrykkere og undertrykte har stået i stadig modsætning til hinanden, har – snart skjult, snart åbenlyst – ført en uafbrudt kamp ...“

Sådan hedder det i starten af Det kommunistiske Partis Manifest, og det betegner meget godt den situation, vi står i i øjeblikket.

På mange ideologiske prægede spørgsmål er kampen åben, hård og uforsonlig.

Det gælder omkring de irakiske asylansøgere, rydningen af Brorsons Kirken – og mere generelt om det menneskesyn hos VKO-partierne, der ligger bag.

Det er opmuntrende – ligesom demonstrationerne mod rydningen og udvisningerne var det. Det giver selvtillid til at optrappe kampen mod VK og DF.

Spørgsmålet er bare: Kan kampen vindes?

For at besvare det, må vi kigge på, hvorfor regeringen fører en så hadsk asylpolitik.

Syndebukke

Asylpolitikken handler ikke om penge. Selv om der kom 5 eller 10 gange så mange flygtninge og indvandrere til Danmark, ville det kun koste promiller af statsbudgettet.

Asylpolitikken og fremmedhadet tjener først og fremmest til at skabe syndebukke for langt større problemer – stigende arbejdsløshed og forringelser på velfærd, uddannelse, omsorg og hospitaler.

Og den tjener til at skabe en nationalistisk identitet: Fordi du er indfødt dansker har du mere til fælles med *danske magthavere* end med arbejdere, studerende – og flygtninge – fra alle mulige andre lande.

På den måde kan de sige, at „vi“ må stå sammen – og betale bankpakker til 100 milliarder. I stedet for menneskelig anstændighed over for nogle få hundrede af verdens 250 millioner flygtninge.

Så ja, vi *kan* vinde kampen mod den menneskefjendske asyl- og indvandrerpolitik – men kun hvis den kædes sammen med kampen på de områder, som den skal bruges til at skjule: Kampen mod krise-politikken og kampen for et andet politisk alternativ.

Krisepolitikken

Krisen har først og fremmest betydet stigende arbejdsløshed – og den vil fortsat stige. Men det viser sig nu, at den også begynder at betyde lønnedgang. Mange er villige til at acceptere lønstop eller –nedgang, når arbejdsgiverne truer med fyringer.

Strejketallet er lavere end i mange år. I modsætning til fx Storbritannien eller Frankrig, hvor der er en lille, men dog betydelig modstand mod krisepolitikken.

I stedet for at slå igen, vælger de fleste danske arbejdere at bøje nakken.

Og for andet år i træk har fagtoppen valgt *ikke* at demonstrere ved folketingets åbning 6. oktober – men overladt det til „de unge“. Og der har ikke været en stærk nok venstrefløj, som selv har følt sig i stand til at tage initiativet.

Det politiske alternativ

Kigger vi på alternativet til VKO ser det om muligt endnu mere sørgeligt ud. S-SF-blokken er kun kosmetisk anderledes end VKO-politikken. Den vil hverken angribe profitterne, boligspekulanterne eller den fremmedfjendske politik.

Så umiddelbart ser det sort ud på både den faglige og den politiske scene.

Men det er kun det halve billede.

Regeringen er bange

Lars Løkkes regering er nemlig heller ikke fyldt med selvtillid.

Da arbejdsmarkedskommissionen kom med sin bestilte rapport, blev den straks lagt i mølpose af chefideologen Claus Hjort Frederiksen. Han skulle ikke nyde noget af at gå til angreb på velfærd og understøttelse.

Han ved godt, at de er nødt til at gøre det senere. Bankpakkerne og statsunderskuddet skal betales. Men han er bange for reaktionen.

Så regeringen nøjes med en hårdkogt ideologisk offensiv: Mere fremmedhad, flere beføjelser til politiet, mere kæft, trit og retning.

Tomrum

Så vi er i et tomrum, hvor der foregår en larmende ideologisk kamp – men hvor ingen af siderne er i stand til at gå i offensiven.

Den situation vil ikke vare ved. Spørgsmålet er, hvem der først går i offensiven?

Det afhænger først og fremmest af, om selvtilliden fra asyl-mobiliseringerne bliver brugt til at opbygge en stærkere venstrefløj. En venstrefløj, som er i stand til at kæmpe på flere områder samtidigt.

En venstrefløj, som *både* tager den ideologiske kamp mod fremmedhad og islamofobi – *og* den seje kamp for at opbygge en venstrefløj på arbejdspladser og i fagforeninger – *og* kampen for, at det politiske alternativ til VKO også skal betyde et andet politisk indhold.

En venstrefløj, der – ligesom efter rydningen af Brorsons Kirken – er i stand til også at handle selvstændigt på det faglige område.

Sammenhæng

Friedrich Engels skrev i 1874 om den tyske arbejderbevægelse, at den var i stand til at kæmpe i „sammenhæng på sine tre fronter – den teoretiske, den politiske og den praktisk-økonomiske (modstand mod kapitalisterne). I dette så at sige koncentriske angreb ligger netop den tyske bevægelses styrke og uovervindelighed.“

I dagens Danmark gælder det samme for begge sider i klassekampen: Den part, der er i stand til at kæmpe i sammenhæng på de tre fronter, har størst chance for at vinde.

Spørgsmålet er: Hvem kommer først?

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686
saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 18. september 2009
ISSN 1600-2687

Unge demonstrerer ved folketingets åbning

UD AF KRISEN – IND I FREMTIDEN

Den 6. oktober åbner et nyt folketingsår. Den dag har den samlede elev- og studenterbevægelse samt LO-ungdom valgt at indkalde til demonstrationer i 5 byer landet over.

De ønsker fx at gøre opmærksom på, at der i 2009 er startet **638 1.g-klasser med over 28 elever** – et tal, der er højere end nogensinde før, og som skader både undervisningsmiljøet, indlæringen og trivslen. Det får konsekvenser for både frafald og faglighed.

Bertel Haarder mener ikke, at det er et problem, at over 19.000 1.g-elever skulle starte i en klasse, hvor der sad mere end 28 elever.

At 6.500 unge akut mangler en praktiskplads for at kunne færdiggøre deres uddannelse er et andet problem, som de unge protesterer mod.

Stoledans-demo på Rådhuspladsen

Nedskæringer

Undervisningssektoren er gennem mange år blevet udsultet. Undervisningslokalerne forfalder, materialet er nedslidt eller forældet osv., osv.

Begrebet „lærerfrie timer“ er efterhånden blevet normalt inden for mange uddannelser.

For nylig viste en undersøgelse blandt 8.500 universitets-studerende, at de i gennemsnit manglede et helt års undervisning på en 5-årig uddannelse.

Regeringens svar er flere besparelser. Omkring en milliard kroner forsvinder fra uddannelsesområdet, hvis regeringens finanslovsforslag vedtages.

Nedskæringer på uddannelserne er et problem for *alle* lærlinge, elever og studerende. Men de rammer altid socialt skævt. Det er i stigende grad arbejderklassens børn og unge, der har sværest ved at få den uddannelse, de ønsker.

Så der er god grund til at gøre protesterne store og massive.

Kravene

Demonstrationerne kræver:

KVALITET I UDDANNELSE
Renover folkeskolerne * Max. 28 på grundhold * Nej til brugerbetaling * Flere penge til videregående uddannelser * Løsning på lærermanglen

PRAKTIKPLADSER TIL ALLE
Fuld uddannelsesgaranti * Nye bøger og værktøj * Bekæmp 50% frafald – start investeringerne

BEKÆMP UNGDOMSARBEJDSLØSHEDEN
Ret til fulde dagpenge * Ret til efteruddannelse og videreuddannelse * Renovér skoler og ungdomsboliger

Hvor foregår det?

Demonstrationerne starter 6. oktober kl. 15 i:
København: Rådhuspladsen
Århus: Lille Torv
Odense: Flakhaven
Viborg: Hjultorvet
Sønderborg: Rådhustorvet

Til lejligheden er der oprettet en hjemmeside under sloganet: *Ud af krisen – ind i fremtiden*. Her kan du finde argumenter, information om aktiviteter samt baggrundsartikler. Find det på:

www.udafkrisen.dk

S-SF lover fair forandring og tryghed om skat og velfærd

VKO VERSION 2?

For nylig offentliggjorde S og SF et fælles forslag til skattereform. De kalder selv reformen „Fair Forandring".

Det retoriske slagnummer i skattereformen er Millionærskatten. Den sender et klart signal om at gøre noget ved uligheden og lade de tungeste skuldre bære de største byrder.

Med Fair forandring forsøger S-SF at træde i karakter som opposition med et fælles alternativ til VKO-regeringen. Dermed udtrykker S-SF et stadig mere udbredt ønske i befolkningen om et mere socialt retfærdigt samfund. Spørgsmålet er, om Fair Forandring kan leve op til forventningerne. Indtil nu har forslaget givet anledning til stor debat.

Ikke overraskende har alle borgerlige partier lagt luft til forslaget, inklusive Radikale Venstre.

Glemt

Enhedslistens skatteordfører Frank Aaen ser mange gode takter i skatteudsspillet fra S og SF. Men hvis partiet skal lægge stemmer til en kommende skattereform, skal der gives lettelser til de arbejdsløse og andre fattige grupper:

- Der er mange fine elementer i S-SFs skatteforslag, herunder de forslag om millionærskat, begrænsning af fradraget for pensionsindbetaling og afgift på spekulation, som de til vores glæde har lånt fra Enhedslisten.

- S og SF har desværre glemt en vigtig gruppe, nemlig de mennesker der er arbejdsløse, på dagpenge eller kontanthjælp. Det er dem med de laveste indkomster, der er blevet snydt hver gang af VKO. De skal løftes så de kan mærke det.

- Her er S og SFs forslag ikke acceptabelt. De vil tværtimod øge afstanden mellem dem i arbejde og dem, der har mistet deres arbejde. Det er ikke spiseligt for os.

Mere overraskende er det, at FOA, BUPL og Danmarks Lærerforening er stærkt kritiske overfor forslaget. De ønsker ikke en fortsættelse af VKO-regeringens skattestop og kontraktpolitik. Det har været VKO-regeringens redskab til at sikre en lavere vækst i den offentlige sektor end i samfundet som helhed. Og det har givet stadig snævrere rammer for, hvor mange penge kommuner og regioner har haft til at løfte de store velfærdsopgaver i sundhedsvæsnet, folkeskolen, ældreplejen og daginstitutionsområdet. Det har FOA, BUPL og Danmarks Lærerforenings medlemmer længe mærket konsekvenserne af.

Formanden for FOA, Dennis Kristensen siger til Politiken den 3. september. „S-SF udspillet vil skabe luft et par år. Men så vil de løbe ind i muren. Velfærden vil koste mere i fremtiden. Og hvis den ikke må det pga. skattestoppet, så bliver serviceniveauet sænket, og det synes jeg er uklogt." Også Anders Bondo Christensen fra Danmarks Lærerforening skyder med skarpt efter skattestoppet. Han siger til Politiken den 3. september: „Uanset om det er den ene eller den anden side i folketingssalen, der kommer med de meget bombastiske udmeldinger, så synes jeg, at det låser for en god og saglig debat om, hvad vi vil med det danske velfærdssamfund."

Også flere socialdemokratiske borgmestre har udtrykt deres kritik af skattestoppet, fordi det også omfatter kommunerne.

Helle og VIllys forslag til skattereform er stort set en fortsættelse af VKO's politik

Reform

Fair forandring er:

6% mere i skat for alle, som tjener over en million (tilbage til niveauet før Rødvinsreformen). Det drejer sig om ca. 25000 mennesker i Danmark. Pensionister får 5000 kr. mere om året. Og folk i arbejde får et fradrag på 6000 årligt. Der gives en saltvandsindprøjtning til skoler og sygehuse. Der sker en lille forhøjelse af selskabsskatten (tilbage til niveauet før Rødvinsreformen på 28%) Det bliver ikke længere muligt at fradrage sundhedsforsikringer, mindre fradrag for pensionsindbetalinger. Alt sammen små museskridt i den rigtige retning.

Til gengæld fortsætter skattestoppet, boligskatten og rentefradraget uændret. Indkomster mellem 400.000 og 1.000.000 beskattes uændret. (Rødvinsreformen gav dem skattelettelser)

Den voksende gruppe på dagpenge og kontanthjælp står tilbage uden hverken tryghed eller fair forandring.

Fair Forandring vil hverken leve op til forventningerne eller til sit navn. Det er små museskridt i den rigtige retning på nogle områder. Men i det store og hele er det en fortsættelse af VKO-regeringens sidste skattereform, kaldet Rødvinsreformen. For det store flertal af befolkningen betyder det ikke større tryghed.

AF LENE JUNKER

HVORNÅR LÆRER SF AF SIN EGEN HISTORIE?

SF-formand Villy Søvndal har grund til at smile bredt på billederne af ham og Helle Thorning. Udover at have skaffet SF historisk høje stemmetal i opinionsmålingerne har han opnået to ting, som ingen af hans forgængere opnåede: Han har udformet et fælles valggrundlag med Socialdemokraterne, og han er direkte blevet lovet ministerposter til SF.

Men SF's historiske erfaringer med den form for samarbejde med S er ikke gode. Under „arbejderflertallet" i 1966-67, hvor S og SF tilsammen havde flertal i Folketinget, erklærede den socialdemokratiske udenrigsminister Per Hækkerup, at han ville samarbejde SF ihjel. Under samarbejdet blev SF tvunget til at lægge stemmer til socialdemokratiske indgreb overfor arbejderklassen i en sådan grad, at partiet til sidst blev sprængt. Det blev indledningen på en lang nedtur for SF, som først blev vendt i 1980'erne.

Efter det danske nej ved EU-afstemningen (Maastricht-aftalen) i 1992 begyndte S igen at bejle til SF med vage løfter om indflydelse og måske en ministerbil eller to. Meningen med kurmageriet var at overtale SF til at anbefale et „ja" ved den kommende folkeafstemning i 1993, hvor Maastricht-aftalen var blevet tilføjet de fire danske forbehold.

Den socialdemokratiske manøvre lykkedes, men SF fik aldrig løfterne om indflydelse opfyldt, selv om partiet trofast støttede Nyrup-regeringen op gennem 1990'erne. Igen betød SF's samarbejde med S, hvor man gik på kompromis med sin egen politik, at partiets vælgere blev skuffede og vendte ryggen til partiet. Denne gang vendte nedturen først i 2007 efter at have skrabet bunden i 2005.

Vil S og SF forandring?

Selv om S og SF skulle lykkes med at overtage regeringsmagten efter næste valg, så kan SF nemt risikere at gentage sin egen historie. Ganske vist lover det fælles valgoplæg, „Fair Forandring", en politik til gavn for almindelige mennesker, men nærlæser man oplægget, så er det langt fra så radikalt, som retorikken om „millionærskat" kunne antyde.

Med løfterne om at bevare skattestoppet og frede boligejerne giver S og SF samtidig slip på to af de indtægtsmuligheder, der kunne have betalt for en radikalt forbedret offentlig sektor og radikal omlægning af skattesystemet. Resultatet kan nemt blive, at S og SF i lige så høj grad som V og K binder sig til den uberegnelige markedsøkonomi, hvor man kan blive tvunget til at gennemføre nedskæringer i stedet for forbedringer.

Det kan åbne for stor skuffelse blandt de vælgere, der stemmer på „Fair Forandring" – en skuffelse, som højrepopulisterne i Dansk Folkeparti kan nyde godt af.

SF's eneste mulighed for at undgå at gentage historien er, at man mobiliserer medlemmer og vælgere til at lægge pres på en kommende S-SF-regering gennem aktiv kamp og protest. Det kunne dreje den politiske dagsorden til venstre – og tvinge regeringen til at følge med.

AF MARTIN JOHANSEN

Hvem er lømlerne?

POLITIET OG DE VENSTREORIENTEREDE „LØMLER“

Justits-Brian er i gavehumør og har lanceret en ny pakke – lømmel-pakken. **Jesper Juul Mikkelsen** og **Lisa Marie Ødegaard** ser her nærmere på Brians gave, der ikke er af den bløde slags.

Politiet har siden 1. januar 2008 haft peberspray som en del af deres udrustning. Pointen hermed er ikke våbnets nyhedsværdi, men derimod at vise, hvad der sker, når politiet får et nyt magtmiddel.

Det blev lanceret som et alternativ til pistolen, men er i dag et hyppigt brugt våben, selv om det kan have alvorlige konsekvenser for folks hornhinder og for folk med astma.

Eksemplet viser med al tydelighed, at når først politiet får åbnet en dør til en ny beføjelse, der i udgangspunktet kun skal bruges til noget ganske specifikt (i dette tilfælde som erstatning for pistolen), vil denne nye magt hurtigt blive en normal del af politiets praksis – også selv om vi bliver forsikret om det modsatte.

Lømmelpakken flytter grænsen igen

Med den såkaldte „lømmelpakke“ vil et samlet folketing på nær Enhedslisten tidoble bøden for at deltage i en „ulovlig“ demonstration til 6.000 kr., og hvis man overtræder maskeforbuddet, kommer det til at koste 10.000 kr.! Man kan jo spørge, hvad en „ulovlig“ demonstration overhovedet er?

Er vi ikke sikret forsamlingsfrihed via grundloven? Og for at citere Lene Espersen: *„Lov er lov og lov skal holdes?“*

Nej sådan er det ikke helt, for det er nemlig udelukkende politiet, som bestemmer, hvornår der er tale om en ulovlig demonstration. Og hvis du skulle være i tvivl, er det også op til politiet at vurdere, om du er maskeret – eller på vej til at blive det!

Det danske politi er inde i en periode med eksplosivt vokseværk, både når vi ser på deres våben, deres juridiske spillerum og den politiske opbakning.

Politiet som ideologisk spiller

De mere direkte demonstrationsformer er de sidste par år blevet bevidst ikkevoldelige. Alligevel vokser politiets og mediernes fremstilling af demonstranter som voldstørstige stenkastere.

Aktioner som G13, Luk Lejren og rydningen af Brorsons Kirke var alle sammen proklameret som fredelige aktioner og var højst vellykkede i den forstand.

Alligevel har historierne i medierne været *flaskekast, modsættelse af anholdelse* og *sortklædte autonome*. Det seneste eksempel på dette sås efter rydningen af Brorsonskirken, hvor overskriften lød: *„Gadekampe på Nørrebro“*, selv om de eneste, der var voldelige, var politiet.

Konsekvensen af dette ensidige mediebillede bliver, at de flere tusinder demonstranter, som går på gaden, ikke bliver nævnt. Demonstranterne bliver derimod dæmoniserede. Sagen, folk er på gaden for, bliver negligeret.

Politiløgnene og mediefordrejningen har hos dele af befolkningen skabt en nærmest automatisk opbakning til flere magtmidler som fx. peberspray og vandkanoner.

Stikkervirksomhed eller skræmmekampagne?

Det sidste skud på stammen er politiets opfordring til 1000 borgere om at være politiets øjne og ører op mod Klimatopmødet i december. Hvis denne stikkervirksomhed bliver et fast inventar i politiets arbejde (ligesom pebersprayen), kan det have uhyggelige perspektiver for fremtiden – for hvem er ven og hvem er spion?

Men om rekrutteringen af 1000 meddelere vil kunne give politiet vigtig information om, hvad der vil foregå i december, er nok tvivlsomt. Denne stikkervirksomhed er derimod med til at forstærke skræmmebilledet. Det fortæller folk, at de, der demonstrerer, ikke er en del af demokratiet, men at de er „lømler“, som der skal holdes øje med. Den nye „Lømmelpakke“ reducerer demonstranter til „rebels without a cause“ og ballademagere.

Alt dette gør, at mange af de mennesker, der havde tænkt sig at deltage i fredelige demonstrationer, bliver skræmt fra at udøve deres lovlige demokratiske ret. Denne knægtelse af vore demokratiske rettigheder bliver sandsynligvis vedtaget sammen med dele af venstrefløjen.

Hvad sker der for jer i SF? I stiller ukritisk op bag skræmmekampagnen – I har da trods alt selv været på gaden engang. Ses vi ikke på gaden til december?

JESPER JUUL MIKKELSEN
OG LISA MARIE ØDEGAARD

Afghanistan: Begrundelserne for krigen falder sammen

En stor bid af den allerede tvivlsomme begrundelse for Vestens militære intervention i Afghanistan er nu kollapset.

Mens den britiske hærs tab i det sydlige Afghanistan voksede i løbet af sommeren, fik vi igen og igen skåret ud i pap af offiecielle talsmænd, at dette var nødvendge ofre for at sikre, at det afghanske folk kunne vælge deres præsident ved et demokratisk valg den 20. august.

Men nu har mistankerne om udbredt valgsvindel til fordel for Vestens yndling, Hamid Karzai, den siddende præsident, nået et højdepunkt. BBC fortalte for nylig:

„Tre ud af fire valgsteder i Babaji i Helmand-provinsen bliver nu undersøgt. Afghanistans valgkommssion har annulleret stemmerne fra en række valgsteder, hvor man har fundet beviser for svindel.“

„Fra de mistænkte valgsteder i Babaji blev der indleveret tusindvis af stemmesedler. Men en valgobservatør fortalte BBC, at på det valgsted, hvor han var udstationeret, mødte højst 15 personer op for at stemme.“

Næsten alle de stemmer, der er ved at blive undersøgt, er stemmer på Karzai. Afsløringerne fremkaldte en noget forbavsende reaktion fra New Labours udenrigsminister, David Miliband: „Dette er et krigshærget land, og jeg vil ikke stille urimelige krav. Jeg taler ikke om frie og fair valg,“ sagde han til BBC.

„For os i Storbritannien er det absolut afgørende, at den nye regering først og fremmest er troværdig, og at den har en klar politik for de tre områder, som afgør Afghanistans fremtid: sikkerhedsstyrkerne, politisk forsoning og opbygning af økonomien.“

Med andre ord er det vigtige ikke, om det afghanske folk får den regering, de stemte på, men om de får den regering, de burde ønske sig – dvs. en regering, som har Vestens opbakning.

Svindel

Det er svært at se forskellen på dette og de undskyldninger for at svindle med valg, som Irans Ahmadinejad eller Zimbabwes præsident Mugabe har stillet op med – selvfølgelig bortset fra, at de to samtidig kommer med vrede, rituelle udfald mod Vesten.

Budskabet fra USA og Storbritannien er klart: Valgsvindel er OK, når det udføres af deres venner.

Hvad der gør Milibands udmelding endnu mere bemærkelsesværdig er, at det er velkendt, at Obamas regering er utilfreds med Karzais korruption og inkompetence.

Alligevel afviste USA's udsending, Richard Holbrooke, som havde et offentligt skænderi med Karzai for nogle måneder siden, at kræve omvalg.

Dette er et eksempel på den velkendte proces, hvor de imperialistiske magter tages som gidsel af deres egne stråmænd.

Under afslutningen af Vietnamkrigen var det Sydvietnams præsident Nguyen Van Thieu's obstruktion, som var den væsentligste forhindring for, at USA kunne nå til en fredsaftale med Nordvietnam. Thieu var helt igennem afhængig af USA's militære og økonomiske indsats. Men hvis USA havde kasseret ham, ville man samtidig undergrave sin ideologiske retfærdiggørelse af krigen – at forsvare Sydvietnams uafhængighed – og have forårsaget politisk kaos.

Dette gik meget tidligt op for den tidligere amerikanske regering under John F. Kennedy, som i 1963 forsøgte at vælte en tidligere sydvietnamesisk præsident, Ngo Dinh Diem, gennem et attentat.

Det ser ud, som om USA og dets allierede nu på lignende måde er i lommen på skurken Karzai. Men dette er ikke det eneste ekko af Vietnam.

Britiske aviser fortæller, at efter massakren på afghanske civile nær Kunduz ved et luftangreb, som de tyske besættelsestropper havde beordret, udstedte den amerikanske øverstbefalende, general Cal McCrystal, et forbud mod alkohol i sit hovedkvarter.

Ifølge avisen Daily Mail var „staben på hovedkvarteret i Kabul 'enten fulde eller havde for mange tømmermænd' til at besvare hans spørgsmål“ om, hvad der var sket.

Nato-styrkerne lyder virkelig til at nyde tilværelsen. Man fornemmer en skygge af Apocalypse Now …

AF ALEX CALLINICOS

Historien om skraldemandsmodellen

JOB TIL FLERE – TID TIL MERE

Ingen snakker i dag om skraldemandsmodellen. Men historien om de århusianske skraldemænds solidariske arbejdsfordeling tilbage i 1994-95 er ikke desto mindre vigtig at hente frem i den aktuelle situation, hvor arbejdsløsheden igen viser sit grimme fjæs.

Skraldemandsmodellen gik i al sin enkelthed ud på, at de ca. 100 skraldemænd i Århus, som deltog i ordningen, tog en arbejdsløs kollega ind på en skraldevogn, således at de tre faste mand på skift holdt fri på understøttelse hver fjerde uge, således at der var plads til den arbejdsløse.

26 arbejdsløse blev på den måde ansat midlertidigt i et år. For de faste skraldemænd betød ordningen, at de netto gik ned i løn med 10-12.000 kr.

'Det var utrolig dejligt at få tid til mere – til ungerne, konen og kæresten, til vennerne, til at dyrke fritidsinteresser. For skraldemandsmodellerne, som vi kaldte de arbejdsløse, havde det også godt. De fik et rigtigt job, modsat alt det lort man sætter folk til på diverse aktiveringsordninger. De fik samme løn som os, de blev en del af vores fællesskab, og selvom ordningen kun var midlertidig, genoptjente de retten til dagpenge.' (Citeret fra bogen 'Vi tog skraldet – historien om de rigtige skraldemænd i Århus' af Hans Erik Madsen).

Succes hos folket

Skraldemandsmodellen blev en kæmpe succes blandt ansatte og arbejdsløse. Og den havde folkelig opbakning. Greens Analyseinstitut spurgte i en opinionsundersøgelse umiddelbart efter at modellen blev lanceret om: 'Er De parat til at dele Deres arbejde med andre?' 71 procent sagde ja, 24 procent nej.

I 1994 undersøgte professor Jørgen Goul Andersen, som en del af en større undersøgelse om danskernes trivsel, holdninger, og selvansvarlighed under 'opsvinget', hvilken tiltro der var til forskellige arbejdsløshedsstrategier: 'Det eneste forslag vælgerne virkelig har tiltro til, er skraldemandsmodellen. Det er iøjnefaldende, at det eneste forslag til bekæmpelse af ledigheden, der kommer fra 'folket', og det eneste, som stort set al økonomisk ekspertise er enig om at afvise, samtidig er det eneste forslag vælgerne i almindelighed har stor tiltro til.'

Forhadt i toppen

Arbejdsgiverforeningen var meget åbenmundende med deres argumenter mod skraldemandsmodellen. 'Vi er nødt til at have en relativ høj arbejdsløshed for at undgå, vi får et lønpres. … Høj arbejdsløshed garanterer konkurrenceevnen.' (Niels L. Thygesen, formand for Dansk Arbejdsgiverforening i Børsen 24. november 1994.)

Ja, så kyniske er folk i toppen. De har deres på det tørre!

Et andet problem, som folk i 'toppen af samfundet' kunne se, hvis skraldemandsmodellen blev indført, var, at dagpengene lige pludselig blev vedkommende i dagligdagen for langt, langt flere. I dag tumler de arbejdsløse selv rundt med, at dagpengene er blevet udhulet langt mere end lønningerne og reglerne strammet vanvittigt op. Blev dagpengene en del af årsindkomsten for det store flertal på arbejdsmarkedet, ville dagpengene også blive genstand for stor opmærksomhed, akkurat ligesom lønforhandlingerne er det i dag.

Dagpengene ville blive en slags 'borgerløn' for det store flertal, som ville deles om arbejdet. Både for dem, der har arbejde, de arbejdsløse, dem på efterløn, og selvfølgelig alle dem, der er på sygedagpenge og førtidspension, fordi de ikke har kunne holde til arbejdspresset hver dag år efter år.

Skraldemandsmodellen blev skudt ned. Skytten var daværende arbejdsminister Jytte Andersen i den socialdemokratiske Nyrup-regering. Hun fjernede muligheden for at daværende sabbatorlov kunne deles op i enkelt uger. Senere fjernede de helt denne orlov.

Kynisk system

Skraldemandsmodellen udstillede – og gør det stadig – på en enkel måde, at det samfund, vi lever i, er skingrende skørt indrettet!

Det kan være svært at forstå, at nogle skal arbejde meget og andre slet ikke, og at det er et problem, hvis ledigheden forsvinder. Bag denne logik ligger et system, som fx i den aktuelle situation både skriger på, at vi skal arbejde mere, at efterlønnen skal afskaffes, og samtidig godt ved, at flere og flere nedslides fysisk og ikke mindst psykisk på arbejdsmarkedet, og samtidig er godt tilfreds med, at den hurtige stigning i arbejdsløsheden efter højkonjunkturen lægger en dæmper på lønpres, sygefravær og viljen til at gå til modstand.

Skraldekonflikten i Århus varede 111 dage

Kamp nedefra

Skraldemandsmodellen var et solidarisk svar fra arbejderside på at bekæmpe arbejdsløsheden. De århusianske skraldemænd var en af de arbejdergrupper, som var helt i front i 80-erne og 90-erne, når det handlede om at forsvare deres rettigheder og goder som skraldemænd. De havde opbygget en demokratisk og stærk faglig klub. Men de var også helt i front, når det handlede om at vise solidaritet ud over deres egne arbejdsplads. Og det uanset om støtten skulle gives til de seje Ri-bus chaufførers kamp mod privatisering, fyringer og en uhæmmet politibrutalitet, eller det handlede om at støtte pædagoger og forældre i deres kamp for bedre normeringer.

Mens skraldemandsmodellen kørte i praksis, forsøgte en stadig mere aggressiv arbejdsgiver at smadre skraldemændenes faglige klub og deres stærke sammenhold. To gange blev de kollektivt fyret i løbet af 1995. Men begge gange svarede de igen med strejker og fik stoppet arbejdsgiveren.

Tredje gang blev deres tillidsmand først fyret, hvorefter samtlige gik i strejke. Og under den 111 dage lange konflikt havde arbejdsgiveren fuld støtte oppefra. Der blev hyret skruebrækkere fra hele landet. Fagbevægelsens top så passivt til. Og på trods af blokader og omfattende solidaritet fra fagbevægelsens græsrødder, måtte skraldemændene midt i maj måned 1996 opgive kampen.

Men skraldemandsmodellen fortjener at blive taget op igen!

AF HANS ERIK MADSEN

Hans Erik Madsen er forfatter til bogen „Vi tog skraldet – historien om de rigtige skraldemænd i Århus" om skraldemændenes kamp

MASSER AF SKJULT ARBEJDSLØSHED

I løbet af det seneste år er arbejdsløsheden eksploderet.

Siden andet kvartal 2008 er antallet af arbejdsløse steget med 87.000 personer – en stigning på 97 procent, viser tal fra Danmarks Statistik. I andet kvartal i år var der 177.000 arbejdsløse personer.

Men kigger man på, hvor mange 15-66-årige, der ønsker mere arbejde, end de har i øjeblikket, er der 221.000 årsværk, hvor et årsværk modsvarer én person i fuldtidsarbejde. Det er en stigning på 93.000.

Disse tal er en bombe under de officielle arbejdsløshedstal, som den borgerlige regering ellers går og bryster sig af.

De tæller nemlig kun folk på dagpenge og kontanthjælp med i statistikken. Og her viser tallet 103.000 arbejdsløse.

Det er den såkaldte „arbejdskraftundersøgelse", som peger på, at ledigheden ser ud til at være større og også er steget mere end tidligere antaget.

Det gælder, hvis arbejdsløse, som hverken modtager dagpenge eller kontanthjælp, tælles med.

816.000 står uden for arbejdsmarkedet, der er gang i ansøgningerne

816.000 uden arbejde

Mange, især unge, er kommet i klemme, fordi man skal have været medlem af en a-kasse i mindst et år, før man kan modtage dagpenge, og de stramme regler for kontakthjælp betyder, at hvis man har lidt penge på bankbogen eller en ægtefælle/samlever, som har en indkomst, er man som arbejdsløs heller ikke berettiget til at modtage kontanthjælp.

Alt i alt viser tallene fra Danmarks Statistik, at der lige nu 816.000 personer mellem 15 og 66 år, som er uden arbejde.

De er i stedet for enten på førtidspension, efterløn, sygedagpenge, på flexjob, dagpenge, i aktivering, kontanthjælp eller tilsvarende ordninger. Det svarer til næsten hver femte person.

Så reelt set kan man med rette påstå, at op imod 800.000 arbejdsdygtige mennesker er arbejdsløse i dagens Danmark. Og det er jo grotesk i samfund, der mangler pædagoger, sygeplejersker, social- og sundhedshjælpere, skolelærere.

Unge i klemme

En stor del af de 77.000 personer, der er faldet helt ud af systemet, er unge.

Tal fra før sommerferien viser, at arbejdsløsheden blandt de 16-24-årige på landsplan er vokset med 125 procent. – Fra under 10.000 sidste år til pænt over 20.000 i år.

I København er antallet af unge mellem 20 og 24 år på kontant-, starthjælp eller dagpenge steget fra 1702 til 2647.

I Århus er antallet af unge arbejdsløse steget med 50 pct. I juni 2008 var der i Århus Kommune 2.748 ledige unge under 30 år. I juni 2009 var tallet steget til 4.139. Det fremgår af den seneste kvartalsrapport fra Beskæftigelsesregion Midtjylland.

POUL ERIK KRISTENSEN

ARBEJDERE I ALLE LANDE ..

Korte klip fra arbejderes kamp kloden rundt.

***Australien*: Flere melder sig i fagforening**

I 2007 blev den fagforeningsfjendske Howard-regering væltet efter store demonstrationer. Dens hårde fagforeningslove havde gjort mange almindelige faglige kampskridt ulovlige og gjort arbejdsgiverne til enerådige diktatorer på arbejdspladserne.

Den nye Labor-regering har lempet disse love betydeligt. Så selv om fagforeningerne forventede at gå tilbage i medlemstal pga. krisen, har mange af dem været i stand til at vokse ved at rekruttere tusinder af nye medlemmer.

Se mere: http://bit.ly/mIBNN

***Pakistan*: Unilever bruger vold mod faglig kamp**

I mange lande tjener store multinationale selskaber deres milliard-overskud ved at tusinder af arbejdere kun har midlertidige ansættelser. De risikerer at ryge ud uden varsel ved den mindste anledning.

Således også på Lipton te-fabrikken i Pakistan, som er ejet af Unilever.

Her havde arbejderne gennem lang tid ført kampagne for at blive fastansat. Men på natskiftet den 31. august blev medlemmer af aktionskomiteen overfaldet af familiemedlemmer til ejeren af en af de underselskaber, der lever af at hyre arbejdskraft til Lipton.

Se mere: http://tinyurl.com/qyetop

***Mellemøsten*: Regeringer skærper undertrykkelsen**

Samtidig med at krisen har kostet arbejdspladser og lønnedgang over hele Mellemøsten de seneste måneder, har arbejderne krævet, at regeringerne beskytter deres arbejdspladser og deres indtægt.

Regeringerne har svaret igen med skærpet undertrykkelse. Fra fusk ved valg af arbejderrepræsentanter i Marokko, fængsling af demonstrerende arbejdere i Tunesien, politiangreb på aktionerende havnearbejdere i Jordan til fortsat forfølgelse af fagligt aktive i Iran.

Se mere: http://bit.ly/11tGjQ

***Egypten*: Skatteopkrævernes formand afhørt.**

I sidste nummer af ***Socialistisk Arbejderavis*** fortalte vi om skatteopkrævernes kamp for deres egen uafhængige og demokratiske fagforening i stedet for den officielle statsfagforening.

Siden da er deres formand blevet afhørt af politiet og beskyldt for at „skade Egyptens omdømme og dets officielle fagforeningssystem".

Se mere: http://www.socialistworker.co.uk/art.php?id=18979

Bortset fra den sidste er dette nummers klip taget fra web-sitet **LabourStart.org**. Her kan du løbende finde nyt om arbejderkampe internationalt. Følg dem på Twitter: twitter.com/labourstart.

Arbejdsløsheden betyder færre strejker og lønnedgang

Den stigende arbejdsløshed under finanskrisen har ikke kun skabt usikkerhed om fremtiden og økonomien hos mange danskere. Den har også haft en lang række negative konsekvenser for forholdende på arbejdsmarkedet.

Den økonomiske krise har fået arbejderklassen til at lægge strejkevåbnet på hylden. Tal fra Dansk Arbejdsgiverforening viser, at antallet af strejker i årets 2. kvartal er på det laveste niveau i 18 år. Siden opgørelserne første gang blev lavet i 1991, har der ikke været så få strejker på det private arbejdsmarked. I alt var der 70 overenskomststridige strejker fra april og til udgangen af juni mod 150 i samme periode året før.

Arbejdsgiverne presser lønnen

Den anden negative konsekvens er, at hver anden arbejder er parat til at gå ned i løn for at bevare jobbet.

Over halvdelen – 54 procent – af danske lønmodtagere med arbejde er selv parate til at gå mindst fem procent ned i løn, hvis alternativet er en fyring. 26 procent er endda villige til at acceptere en lønnedgang på mindst 10 procent, hvis fyringstruslen hænger over hovedet. Det fremgår af en undersøgelse, som LO's Ugebrev A4 har lavet i juni 2009.

Især arbejdsgiverne i Dansk Industri har det seneste halve år brugt truslen om fyringer til at presse lønnen ned på mange virksomheder.

Det skete blandt andet på Jydsk Aluminium i Herning. I februar sagde 200 medarbejdere ja til at gå ned i løn og arbejdstid for at redde arbejdspladser. Lønnen blev sænket med fem procent, og oveni fik alle ansatte en månedlig fridag uden løn. Alligevel har halvdelen af de ansatte været på arbejdsfordeling i en måned, og desuden er op mod 30 medarbejdere blevet afskediget i løbet af foråret.

Også en anden større virksomhed i Herning-området har accepteret lønnedgang. 156 ansatte på Kvik A/S i Vildbjerg har givet deres accept af én månedlig selvbetalt fridag. Den månedlige fridag udgør en lønnedgang på ca. fem procent.

Og senest har 100 ansatte på plastfabrikken Norfolier i Rødding og Vejen accepteret en lønnedgang på 20 pct.

De mange lønreduktioner skyldes ikke mindst, at arbejdsgiverne ved den seneste overenskomst fik ret til lokale lønforhandlinger. Og tal fra Dansk Industri viser, at lønstigningerne ved disse forhandlinger har været de laveste i 15 år.

POUL ERIK KRISTENSEN

MARXISME 2009

3 dages politisk festival med teori, debat og kritisk kultur

30. okt. til 1. nov. i i LFS' lokaler, Sorøgade 6, København Ø

Kapitalismen har spillet fallit
Kom og diskuter alternativer

3 dages politisk festival med
teori, debat og kritisk kultur

Highlights

* **Jonathan Neale** fra *Campaign Against Climate Change* taler om *„Sluk pæren, drop badet og red kloden?“*
* **Lisbet Brühl** fra *Forældre imod politibrutalitet* og **Alexander Lassithiotakis** (IS/Ø) diskuterer *„Retsstaten under pres“*
* **Asmaa Abdol Hamid** m.fl. diskuterer *„Det racistiske Danmark“*
* **Jørn Andersen**, *Klimabevægelsen*, **Daniel Rask**, *KlimaX*, og **Sidsel Uhd Jepsen**, NOAH, diskuterer *„Hvordan påvirker vi klimatopmødet?“*Hvor foregår det?

Temaer

De over 20 møder er opdelt i en række temaer:
* Klimakrise – en guide for antikapitalister
* Strategier for en anden venstrefløj
* Marx og Krise
* Løkkes Danmark – samfundets skyggesider
* Imperialisme 2009

Praktisk

Marxisme 2009 foregår i weekenden 30. oktober til 1. november hos LFS, Sorøgade 6, Østerbro, København
Marxisme 2009 arrangeres af Internationale Socialister/ISU og Forlaget modstand.org
Et trykt program er snart klart. Bestil det pr. mail: marxisme@socialister.dk eller tlf. 35357603 / 40300210. Eller læs det på socialister.dk.

PRISER

Billetter koster 150 kr. (og 75 kr. for fattige) for hele seminaret inkl. fest og musik lørdag aften.
Men: Hvis du køber og betaler billetten inden 15. okt. er prisen kun 100 kr./50 kr.
Billet til enkelt-møder koster 25 kr. – og festen lørdag 40 kr.

Tilmelding

Tilmeld dig pr. mail: marxisme@socialister.dk – husk navn, adresse, samt om om du vil tilmeldes alle dage eller kun en del af Marxisme 2009 og om du betaler fuld pris/reduceret pris.

Du kan betale på giro 5780160 – eller (billigere) indbetale til BG Bank regnr. 1551 kontonr. 5780160 – eller betale kontant i din ISU-afdeling.
HUSK at skrive navn på indbetalingen samt teksten “Marxisme 2009”.

FREDAG	LOKALE SAL	LOKALE 2	LOKALE 3
kl. 18.00-19.15		Revolution i vor tid *Dennis Strøm Pedersen (IS/Ø)*	
Kl. 19.15- 19.30	Pause	Pause	Pause
Kl. 19.30-21.00	Det racistiske Danmark – beretninger fra en virkelighed *Asmaa Abdol Hamid (Ø) m.fl.*	Uddannelsessektor A/S – ulighed i uddannelsessystemet *Alexander Lassithiotakis (IS/Ø)*	
Kl. 21.00	Fredagens program slutter	Fredagens program slutter	Fredagens program slutter

LØRDAG	LOKALE SAL	LOKALE 2	LOKALE 3
Kl. 10.00-11.15	Retsstaten under pres *Lisbet Brühl (Forældre mod Politi-brutalitet) m.fl.*	Afghanistan – den tabte krig *Jonathan Neale (SWP (UK))*	Fører krisen til oprør?
Kl. 11.15-11.30	Pause	Pause	Pause
Kl. 11.30-12.45	Hvor er klassekampen og fagbevægelsen?	Krisen i 1930´erne	Hvorfor slår vi afghanere ihjel? *Lene Junker (Nej Til Krig) m.fl.*
Kl. 12.45-13.30	Frokost	Frokost	Frokost
Kl. 13.30-15.00	Tvangsflytning af skolebørn – hvor skal venstrefløjen stå? *Bo Asmus Kjeldgaard (medlem borgerreppen, SF), Iben Andersen (Kritisk Pædagogisk Netværk) & Rikke Lauritsen (medlem borgerreppen, Ø).*	Sluk pæren, drop badet og red kloden? *Jonathan Neale (Socialist Workers Party (UK))*	Film: Krigens Børn *En film om børn i Afghanistan af journalist Eva Arnvig.*
Kl. 15.15-15.45	Pause	Pause	Pause
Kl. 15.45-17.00	Palæstina blev taget med magt – hvilken magt skal bruges for at få Palæstina tilbage? *Maher Khatib (medstifter af Gazaini-tiativet) m.fl.*	Hvorfor går økonomien i krise? *Anders Hadberg (Ø)*	Workshop: Hip Hop som mod-stands-kultur *Andreas Gaff fra Ren Reflex og Ali Sufi*
Kl. 17.00-19.00	Aftensmad	Aftensmad	Aftensmad
KL. 19.00-20.30	Hvordan påvirker vi klimatopmødet? *Jørn Andersen (Klimabevægelsen), Daniel Rask (KlimaX), (NOAH)*		
Kl. 20.30-	Fest og lækker live musik med Dubraditones og Ren Reflex, øl og dans		

SØNDAG	LOKALE SAL	LOKALE 2	LOKALE 3
Kl. 10.00-11.15	Kampen imod Nazismen	Imperialisme i dag – USA efter Obama *V/ Jakob Krogh (IS)*	
Kl. 11.15-11.45	Pause	Pause	
Kl. 11.45-13.00	Klimakatastrofen og det globale syd Pause	Israel – en apardheidstat?	Marx og Klasser – Danmark 2009 *V/ Jakob Nerup (IS/Ø)*
Kl. 13.00-13.15	Marxisme i praksis 2009	Pause	Pause
Kl. 13.15-14.45	*Jesper Juul Mikkelsen (IS/Ø) m.fl.*		
kl. 14.45	Afslutning		

ASYL TIL ALLE

Rydningen af Brosonskirken, udløste **massive** protester. Billederne herover er fra demonstrationen den **2.** september. Se mere på **www.kirkeasyl.dk** eller **www.skjulteflygtninge.dk**

KAMPEN MOD KLIMATRUSLEN

KlimaX-miljøet har været synligt aktiv på klimascenen i op mod 2 år. Det er længere end de fleste andre. Så det er på tide at tage et kig på nogle af de politiske erklæringer, der kommer fra den del af miljøbevægelsen

Et par af de mere interessante er ***20 teser mod grøn kapitalisme*** af Alexis Passadakis og Tadzio Mueller og ***De grønne jobs blæser i vinden*** af David Balleby Rønbach. Begge kan læses på Modkraft.dk.

Når vi har valgt at bringe et større udpluk af de 20 teser, er det både fordi de rejser vigtige spørgsmål, som få andre diskuterer – men også fordi de giver et afsæt for at diskutere nogle af de problemer, der også findes i dem.

I løbet af sommeren var der flere klima-demonstrationer

Grøn kapitalisme

Det er befriende, at der endelig er nogen, der går i flæsket på ideen om, at „grøn" kapitalisme på magisk vis skulle være mere human end den nuværende.

Hvis løsningen af klimakrisen bliver overladt til Obama, Merkel og Lars Løkke, vil det være en markeds-løsning. Det betyder, at milliarder af menneskers skæbne vil blive den samme som de sultendes i fx Afrika: „Hvis ikke der kan tjenes penge på dem, kan de lige så godt dø."

Men mens mange af de sultende i Afrika er for svage til at slås igen, så rammer klimatruslen mange andre, som ikke har mistet evnen til at slås. Thailand og Indonesien, Nigeria og Brasilien er blot et par eksempler.

Når de forsøger at slå igen – mod fx stigende fødevarepriser eller ekspropriering af jord til biobrændsel – bliver de mødt med undertrykkelse og vold.

Falske løsninger

De 20 teser har også ret i, at de kapitalistiske klimaløsninger i det „Globale Syd" ofte er en større trussel end klimaforandringerne selv.

Især EU og USA har lanceret biobrændsel som et alternativ til benzin og diesel. Resultat: Global fødevarekrise, kæmpe skovrydninger – en voldsom forværring af biokrisen.

Så der er klart behov for „ægte" klimaløsninger, løsninger nedefra. Desværre er teserne meget kortfattede på det punkt.

Løsninger nedefra

For blot at sige løsninger nedefra (tese 16) siger ikke ret meget. Et af problemerne er, at forfatterne allerede i tese 8 har afskrevet „arbejdere, globalt set" som værende magtesløse over for moderne kapitalisme.

Hvis vi skal tale om „løsninger nedefra" som alternativ til et globalt system, der smadrer klima og miljø, så kræver det *massekamp*. Det kræver, at mange millioner af mennesker involveres i en kamp for at ændre magtforholdene.

Det stiller igen krav til den anti-kapitalistiske venstrefløj om at forholde sig til disse mange mennesker *som de er*, dvs. med de politiske ideer, de har, og den hverdag de lever i.

Derfor er teserne også utilstrækkelige, når de kun opfatter fagforeningerne som „sikkerhedsventiler", der holder „vores kollektive vrede" indenfor „kapitalens og regeringernes behov" (tese 12).

Det er *noget* af sandheden om fagforeningerne – eller rettere om de højt betalte professionelle kompromismagerne i toppen af dem. Men fagforeninger kan også være organer for arbejderklassens modstand, hvor der foregår en kamp om modstand eller underkastelse.

Det har David Balleby Rønbach langt bedre fat i i sin indledning til artiklen ***De grønne jobs blæser i vinden***:

„Der er mere end blot nuancer til forskel på det økologiske fodaftryk, der ligger i forlængelse af de grønne jobs, arbejderne på Isle of Wight kæmper for, når de besætter deres vindmøllefabrik og de jobs, der omtales som grønne, når de store selskaber mødes for at planlægge og koordinere lobbyisme." – Og som han med rette kritiserer fagtoppen i 3F for at bakke op om.

Den anti-kapitalistiske venstrefløjs opgave er ikke at handle som mindretal *på vegne af* det store flertal og „lukke København ned".

Vores opgave er i stedet at mobilisere det store flertal af arbejdere, studerende osv. til kollektiv modstand. At gå i dialog med dem, der frygter klimatruslen, men stadig tror på systemet. At hjælpe med til at organisere de små skridt til modstand, som er forudsætningen for de større.

Og her er arbejdernes interesser som kollektiv klasse det eneste realistiske afsæt for at udvikle en kraft, der kan stå op i mod kapitalismen, hvad enten den er grøn eller sort som kul.

JØRN ANDERSEN

20 TESER IMOD GRØN KAPITALISME

En »Green New Deal« lyder hyggelig og smertefri, men den lever ikke op til dens udfordringer. I det nuværende klima er det muligt at udfordre kapitalismens fundament og vi skal have modet til gøre det. Lad os være realistiske og kræve det mulige: Stop den globale kapitalisme, fossilistisk eller grønvasket!

Af Alexis Passadakis og Tadzio Mueller

Af pladshensyn er teserne kun bragt i uddrag. Hele teksten kan læses på Modkraft.dk

1. Den nuværende økonomiske krise markerer afslutningen på den neoliberale fase af kapitalismen. „Business as usual", deregulering, privatisering er ikke længere en mulighed: Der er behov for nye områder for akkumulation, og nye typer af politisk regulering skal frembringes af regeringer og selskaber for at holde kapitalismen kørende.

3. Biokrisen er en overhængende fare for vores kollektive overlevelse, men, som alle andre kriser, præsenterer den os – de sociale bevægelser – for en historisk mulighed: At kunne gå direkte efter kapitalismens akilleshæl, dens behov for uophørlig, destruktiv, vanvittig vækst.

4. Af de forslag som er opstået fra globale eliter, er det eneste som lover at adressere alle disse kriser „the Green New Deal". Dette er ikke en nuttet økologisk landbrug og gør-det-selv-vindmøller kapitalisme 1.0, men et forslag til en ny »grøn« fase af kapitalismen [...]

7. Grøn Kapitalisme vil ikke udfordre dem, som producere flest drivhusgasser: Energiselskaberne, flyindustrien, bilproducenterne, det industrielle landbrug og disses enorme politiske og økonomiske magt, men simpelthen smide flere penge efter dem [...]

8. Fordi arbejdere, globalt set, har mistet deres magt til at forhandle og forlange rettigheder og anstændige lønninger, vil et grønt, kapitalistisk »set-up« formentligt betyde, at lønningerne stagnere eller falder, for at kompensere for stigende udgifter til »økologisk modernisering«.

9. Den »grønne kapitalistiske stat« vil være en autoritær en af slagsen. Retfærdiggjort af truslen om økologiske krise vil den »administrere« den sociale uro, der nødvendigvis vil vokse fra den forarmelse, som ligger på lur ved stigende leveomkostninger (mad, energi osv.) og faldende lønninger.

12. I grøn kapitalisme findes en fare for at etablerede mainstream miljø-grupper vil spille den rolle, som fagforeningerne spillede i den fordistiske æra: Som sikkerhedsventiler således at kravet om social forandringer og vores kollektive vrede, forbliver indenfor de grænser, som er defineret af kapitalens og regeringernes behov.

15. For mange samfund i det Globale Syd er falske løsninger (agrobrændstoffer, »grønne ørkener«, CDM-projekter) i dag en større trussel, end konsekvenserne af klimaets destabilisering.

16. Rigtige klimaløsninger opfindes ikke af regeringer eller profitfokuserede selskaber. De kan udelukkende opstå nedefra, fra globalt forbundne sociale bevægelser for klimaretfærdighed.

18. Som en spirende global bevægelse for klimaretfærdighed må vi bekæmpe to fjender: På den ene side klimaforandringer og den fossile kapitalisme som forårsager den. På den anden side har vi en grøn kapitalisme under opbygning, som ikke vil stoppe klimakrisen, men begrænse vores muligheder for det samme.

20. Chancen for at regeringerne vil komme frem til en „good deal" i København er ikke-eksisterende. Vores mål må derfor være at kræve aftaler omkring rigtige løsninger. Så glem Kyoto og luk København ned!

TEKSTEN ER OVERSAT AF SOFIE BOEL (KLIMAX).

HVILKEN SAMAFUNDSTYPE KAN REDDE PLANETEN?

En bæredygtig fremtid forudsætter et radikalt brud med kapitalismen, skriver Martin Empson

Der er ingen tvivl om, at kapitalismen er skadelig for planeten. Store, multinationale firmaer driver rovdrift på de naturlige ressourcer i jagten på profit og fylder vores vandløb, have og atmosfære op med affald.

Store områder i verden lægges øde i jagten på kul og andre råstoffer. Hele økosystemer ødelægges på grund af profitjagten. Og problemet med klimaforandringer truer nu store dele af livet på planeten som helhed.

Kapitalismen er ikke det første økonomiske system, der udnytter planetens naturlige ressourcer. Men den er det første, der gør det på industrielt grundlag og med mere og mere avanceret teknologi. Den uophørlige jagt på at tjene penge på verdens ressourcer betyder, at planetens økosystemer ikke får en chance for at komme sig naturligt.

Tidligere sørgede naturlige mekanismer for at nedbryde drivhusgasserne, inden de nåede en koncentration, der kunne fremkalde klimaforandringer. Men siden vi systematisk begyndte at afbrænde fossile brændstoffer, er udledningen af disse gasser vokset dramatisk. Og nu truer mængden af drivhusgasser i atmosfæren med at destabilisere verdens økosystemer i en sådan grad, at livet, som vi kender det, er i farezonen.

Spild

Problemet med klimaforandringer er langt fra det eneste miljø-problem. Kapitalismens kortsigtede interesser står i modsætning til bevarelse af den natur, som er forudsætningen for at opbygge et samfund.

Kapitalismen er også præget af et enormt spild. Der fremstilles flere og flere engangsprodukter, og levetiden på det, der engang hed ,varige forbrugsgoder', er meget kortere, end den burde være. Alt sammen for at firmaerne kan blive ved med at sælge os nye produkter, som alt for hurtigt ender i skraldespanden.

Enorme beløb og ressourcer spildes på reklamer. Bureaukrater og ledere spilder deres liv på jobs, som nok tjener til at effektivisere profitjagten, men som ikke har nogen samfundsmæssig gavn. Det er ineffektivitet sat i system.

Og samtidig er vi vidner til den perverse overproduktion af varer side om side med mennesker, der sulter, fordi de ikke har penge til at skaffe sig de basale livsfornødenheder. Kapitalismen er et ikke-bæredygtigt og uretfærdigt økonomisk system.

Karl Marx talte om en „uoprettelig kløft" mellem menneskeheden og naturen under kapitalismen. Han sagde, at dette forhold kun kunne genoprettes gennem en rationel organisering af samfundet til at opfylde behovene hos mennesker i dag og i fremtiden.

„Hverken et helt samfund, en nation eller alle eksisterende samfund tilsammen kan kalde sig ejere af Verden. De er blot dens besiddere, dens begunstigede, og de er forpligtet til at lade den gå i arv til kommende generationer i forbedret stand."

Men hvordan ville en bæredygtig verden se ud? Hvis kapitalismen ikke kan eksistere i balance med naturen, hvordan kan man så organisere et alternativt samfund, der kan?

Visse kendetegn ved et sådant samfund er meget ligetil. I stedet for at satse på fossile brændstoffer vil et bæredygtigt samfund fremstille hovedparten af sin energi fra vedvarende energikilder. Samtidig ville et sådant samfund samlet set være nødt til at bruge væsentligt mindre energi end i dag.

Huse og bygninger vil blive isoleret ordentligt. Mange af nutidens produkter vil blive betegnet som overflødige og blive afskaffet, andre vil blive produceret, så de kan holde meget længere, eller så de er nemme at reparere.

Kollektivt

En bæredygtig by vil satse på massiv brug af offentlige transportmidler. Vores afhængighed af biler skal være meget mindre – de er ineffektive, farlige og forurenende – og cyklister og fodgængere skal tilgodeses. Over tid vil byerne blive omlagt, så vi kan mindske behovet for transport mellem hjem og arbejde eller mellem hjem og indkøb.

Langdistancetransporten skal overtages af hurtige, effektive og billige jernbaner. De hurtige jernbaner skal erstatte en meget stor del af den flytrafik, som i bund og grund ikke er bæredygtig.

Desuden vil et bæredygtigt samfund opbygge mange flere kollektive sociale institutioner, som kan varetage hverdagens behov, fx vaskerier, billige spisesteder og nye boformer.

Det er ikke umuligt at forestille sig, at mange af disse forandringer kan finde sted under kapitalismen. Men problemet er, at under kapitalismen er produktionen indrettet efter profittens behov uanset mennesker eller planetens interesser.

Faktisk står den kapitalistiske produktion ofte i modsætning til samfundets behov som helhed. I de seneste år er store landområder på jorden blevet omlagt til at dyrke biobrændstoffer – skaden er dobbelt, fordi man på den ene side understøtter privatbilismen, på den anden side medvirker direkte til, at prisen på fødevarer stiger til direkte skade for sultende mennesker i verden.

I modsætning til dette vil et bæredygtigt samfund sørge for, at produktionen organiseres rationelt og demokratisk. Ethvert aspekt af produktionen – lige fra fabrikkernes produktion af varer til design af computer software – har behov for kollektiv planlægning.

For mange mennesker er ideen om en planlagt økonomi forbundet med de bureaukratiske kommandostrukturer i det tidligere Sovjetunionen, hvor nogle få individer, der hverken var valgt eller stod til regnskab for befolkningen, tog alle beslutningerne.

Dette system producerede ikke for at opfylde folks behov, men førte til ineffektivitet, omfattende forurening og ikke mindst til miljømæssige katastrofer som fx nedsmeltningen af Tjernobyl atomkraftværket i 1986.

Den socialistiske udgave af planøkonomi er meget anderledes. Egentlig planlægning kan kun finde sted, hvis den foregår som en informeret debat om alle aspekter af produktionen. Beslutninger på den enkelte arbejdsplads vil blive taget, så de er i overensstemmelse med de overordnede strategier, der vedtages på byplan, på nationalt eller internationalt niveau.

Under kapitlismen organiserer hvert enkelt land produktionen, så det passer til dets egne interesser. Men et mere rationelt samfund vil anerkende, at de naturlige ressourcer er ujævnt fordelt og sikre, at alle områder i verden har adgang til de råstoffer, de har brug for.

Hvis vi vil tage seriøst hånd om problemet med klimaforandringerne, så har vi brug for denne form for planlægning på internationalt niveau. I dag kan FN vedtage målsætninger for nedskæring af CO_2-udledningen, men har ingen metoder til at gennemføre eller gennemtvinge dem.

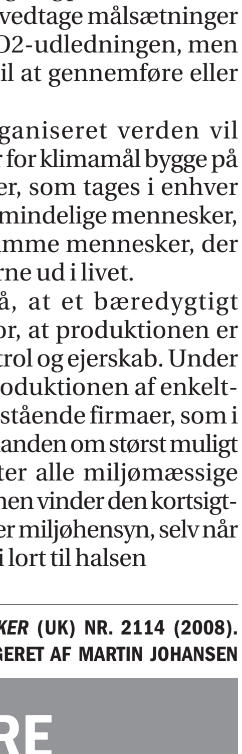
I en rationelt organiseret verden vil internationale planer for klimamål bygge på informerede debatter, som tages i enhver afkrog af verden af almindelige mennesker, og det vil være de samme mennesker, der står for at føre planerne ud i livet.

Det betyder også, at et bæredygtigt samfund har brug for, at produktionen er underlagt social kontrol og ejerskab. Under kapitalismen ejes produktionen af enkeltindivider eller enkeltstående firmaer, som i konkurrence med hinanden om størst muligt overskud tilsidesætter alle miljømæssige krav. Under kapitalismen vinder den kortsigtede profitjagt altid over miljøhensyn, selv når kapitalisten selv står i lort til halsen
.

FRA *SOCIALIST WORKER* (UK) NR. 2114 (2008). OVERSAT OG REDIGERET AF MARTIN JOHANSEN

LÆS MERE

John Bellamy Foster: **The Ecological Revolution**
328s. – 150 kr.

Fosters nye bog har undertitlen „Making Peace with the Planet". Den samler en række artikler fra de seneste år i en helhed, som er en glimrende introduktion til „den politiske økologi". Temaerne spænder fra Marx og økologi over kampen for et økologisk helhedssyn til den nuværende klima- og miljøkrise.
Kan varmt anbefales. Køb den hos: **www. modstand.org**

EN TEST FOR VENSTREFLØJEN

Magthaverne udnytter den fortsatte økonomiske turbulens til at optrappe deres angreb på arbejderklassen. Men der er sket et skift i den måde, britiske arbejdere svarer igen på, argumenterer **Martin Smith**

Da Lehman Brothers, verdens fjerde største bank, gik ned 15. september 2008, blev den økonomiske storm til en tsunami. Krisen nåede så store dimensioner, at nogle politiske kommentatorer beskrev det som selve kapitalismens kollaps som system.

I dag, et år senere, påstår mange af de samme kommentatorer, at den globale økonomi allerede er ved at komme sig. I en nylig artikel om den britiske venstrefløj argumenterede en journalist fra The Guardian endda for, at krisen er ved at lette, og at „venstrefløjen havde forpasset sin chance".

Statistik fra Tyskland og Frankrig affødte en række jubeloverskrifter om, at økonomien var i gang med at komme sig – deres bruttonationalprodukt (BNP) var vokset med 0,3 procent i andet kvartal af 2009.

Den ene dags overskrifter står dog ofte i modsætning med den næstes. For eksempel skrydede økonomer for nyligt med, at Japan var kommet ud af dets værste recession i et halvt århundrede.

Men næppe var blækket tørt på de historier, før The Guardian skrev: „Arbejdsløsheden i Japan steg i sidste måned til rekordstore højder, samtidig med at forbrugspriser faldt med uforudset fart, hvilket bidrager til frygten for, at landets økonomiske genrejsning allerede er undermineret af deflation."

På vej mod økonomisk kollaps?

Verdens magthavere har indtil nu undgået et katastrofalt sammenbrud i verdensøkonomien ved at pumpe milliarder af dollars ind i systemet.

Det har sendt statsgælden i vejret. Storbritanniens er nu omkring 800 mia. pund, eller over 56 pct. af BNP. Nogle kommentatorer forudser, at statsgælden i USA vil nå 7.410 mia. dollars i løbet af de næste 10 år.

Men verdens ledere er nu fanget i en økonomisk fælde. Selv hvis indsprøjtningen af offentlige midler i økonomien lykkes, vil virkningen måske kun være midlertidig. Og vil den enorme statsgæld ikke tynge økonomien ned igen?

Der er også stor risiko forbundet med at bremse det, som økonomerne kalder en lempelig finans- og rentepolitik. Det ville betyde stigende skatter og fald i udgifter, hvilket kan underminere opsvinget og tippe økonomien tilbage i recession og deflation.

FORSIGTIGHED

Forsigtighed er stadig kodeordet for verdens kapitalister. Det økonomiske opsving er stadig begrænset og i mange lande ikke-eksisterende.

Den vigtigste pointe for socialister er, at kapitalismens problemer på længere sigt ikke vil blive løst ved at hælde penge ind i økonomien.

Og væsentligt er det, at den fulde pris for et eventuel opsving stadig er ubetalt. Hvordan vil nationale økonomier, der har pumpet milliarder af dollars ind i fallerede banker, genskabe balancen på deres bundlinjer?

Den eneste måde, hvorpå politikere og økonomer kan forestille sig at løse gældsproblemet, er ved massive nedskæringer. Det betyder, at vi er på vej ind i en periode med kontinuerlige angreb på arbejderklassen.

Royal Bank of Scotlands direktør Sir Fred Goodwin's (øverst) har fået sikret sin pension, alt imens millioner af arbejdere er bekymrede for deres pensions forhold.

Visteon arbejdere (nederst) besatte deres fabrikker efter at de var blevet fyret – aktioner der betød et vendepunkt i den engelske klassekamp.

Selv den Internationale Valutafond (IMF) indrømmede for nylig i en rapport, at opsvinget „ikke vil være stærkt nok til mindske arbejdsløsheden."

Arbejdsløsheden i UK har nået 2,4 mio. eller det højeste niveau i 14 år. De fleste kommentatorer tror, at den vil nå 3 mio. i december og fortsætte med at stige igennem 2010.

PENSIONER

Angreb på pensioner vil fortsætte. The Royal Bank of Scotland, som nu ejes 70 pct. af skatteyderne, har annonceret, at den vil skære ned på sine ansattes pensionsordninger. Til sammenligning modtog Sir Fred Goodwin, chefen der styrede banken på fallittens rand, en pensionsudbetaling på 16 mio. pund.

Teknologi-firmaet Fujitsu, som ikke var tilfreds med at stoppe sin pensionsordning, har nu annonceret planer om at fyre 1.200 arbejdere.

Og det er ingen statshemmelighed, at regeringen ønsker et opgør med den offentlige sektors pensionsaftaler ved den førstkommende lejlighed.

Disse angreb vil blive endnu værre efter næste valg.

Avisen The Financial Times trykte for nylig en leder med titlen „UK slipper ikke for sparekniven". Den skrev uden omsvøb, at „uanset hvem der vinder valget – og uanset hvor reformivrig den er – så vil den næste regering blive husket som en nedskæringsregering."

Arbejderklassens reaktion

Et nøglespørgsmål for socialister er, hvordan den britiske arbejderklasse vil reagere. Reaktionen mod den økonomiske krise i landet har været sløv i forhold til mange andre europæiske lande.

Der var kæmpestrejker og protester i Grækenland, Irland og Frankrig sidste jul. I England var svaret langt mere afdæmpet. På det tidspunkt var de angreb, som engelske arbejdere stod overfor, væsentligt mindre end andre steder i Europa.

En fortsat mangel på selvtillid på gulvplan blev ledsaget af mange fagforeningslederes desperate kamp for at stoppe lønkravene sidste efterår. Men gennem de seneste måneder har vi set en moderat, men dog væsentlig stigning i klassekampen.

Der har været flere fabriksbesættelser for at redde arbejdspladser, hvoraf de vigtigste er Prisme, Visteon og Vestas. Med rette har den fortsatte kampagne på Vestas en god offentlig opbakning og medieprofil, fordi den forbinder spørgsmålene om klimaændringer og arbejdspladser.

MILITANTE METODER

Visteon-besættelsen satte en højere norm. Den involverede et større antal arbejdere, og den vandt. Den vil længe være et forbillede for, hvad vi har brug for.

Der er også et utal af væsentlige strejker imod job-reduktioner på landsplan, fx i Royal Mail og Tower Hamlets College i Østlondon. Omkring 8.000 brandmænd har varslet fagligt konflikt.

Hvad vi ser er, at nye og mere militante metoder blive taget i brug i de faglige kampe – besættelser, sit-ins og all-out strejker.

Noget af fortidens faglige konservatisme består – afspejlet i endags-strejker, vejledende afstemninger og endda overgivelse. Der er dog ikke tale om ligevægt mellem de to strømninger. De nye kampe har en større gennemslagskraft og inspirerer fagforeningsmedlemmer og aktivister.

I centrum for genopblomstringen af klassekampen er den bitterhed og vrede som er skabt af den økonomiske krise.

POLITISKE FAKTORER

Men et antal politiske faktorer påvirker også hinanden og giver næring til villigheden til at slås.

Parlamentsmedlemmernes udgiftsskandale, krigen i Afghanistan og den nye runde af skandaler om bankdirektørernes bonuser nærer alle bitterheden og rejser spørgsmålet om systemets prioriteringer og regeringens legitimitet.

Millioner af mennesker mener, at det regerende New Labour sætter de rige og mægtiges interesser over alle andre.

Selv snak om, at den økonomiske genopretning spirer frem kan give selvtillid til arbejdere og få dem til at spørge: „Hvorfor skal vores jobs forsvinde nu?" På samme måde blev Vestas-arbejderne drevet frem af regeringens udtalte forpligtelse til at skabe grønne jobs.

Gordon Browns regering bliver anset for at være både ubehagelig og svag. For enhver partiledelse må dette være det værste, man kan forestille sig.

POLARISERING

Men ikke alle politiske udviklinger er gået mod venstre. Det fascistiske British National Party (BNP) har opnået valgfremgang og de

konservative oplever igen fremgang.

Holdninger polariseres i en krise – nogle skyder skylden på systemet, andre leder efter syndebukke. Mere end nogensinde har vi brug for et socialistisk valg-alternativ, hvilket Socialist Workers Party (SWP) fører kampagne for.

Indtil videre har mange på venstrefløjen forpasset mulighederne. Dette er ikke godt nok i forhold til, hvad arbejdende mennesker i England fortjener og forventer. Ikke desto mindre er vi fast besluttet på at samarbejde med andre for at lave et forenet valgsamarbejde og mobilisere vælgeropbakningen i områder, hvor vi har en base.

Reelle muligheder for socialister

Den fortsatte økonomiske krise og ideologiske nybrud åbner reelle muligheder for SWP. Vore studenter startede året med at spille en central rolle i universitets-besættelserne mod Israels angreb på Gaza og vil gennem efteråret opbygge en antikrigsdemonstration, som kræver britiske styrker trukket hjem fra Afghanistan.

Vi har spillet en central rolle i kampagnen imod det nazistiske BNP og i at lukke deres hadske festival i Codnor i sidste måned.

Og vi har hjulpet med at forme modstanden mod krisen. SWP-medlemmer har argumenteret for og taget del i at opbygge solidaritetsarbejde med fabriksbesættelserne. Vi må fortsætte med at gøre vores yderste for at udvide og udbygge modstanden.

Det er afgørende, at vi kæder alle kampene sammen. Protesterne ved New Labour's kongres i Brighton i denne måned er et godt sted at starte.

En række fagforeninger og grupper af arbejdere fra Vestas og Visteon står sammen med kampagner som „Fight for the right to work", „Stop the war Coalition" og „Unite against Fascism".

Dette giver venstrefløjen en reel chance for at kombinere de økonomiske kampe med de politiske bevægelser, der har spillet sådan en central rolle i at forme det politiske landskab. Denne demonstration vil blive efterfulgt af en større konference senere på efteråret.

En reporter på Sky TV sagde om Vestas-besættelserne: „Der er er en reel frygt i visse cirkler for, at besættelser som på Vestas er ved at blive en ny form faglig kamp i industrien".

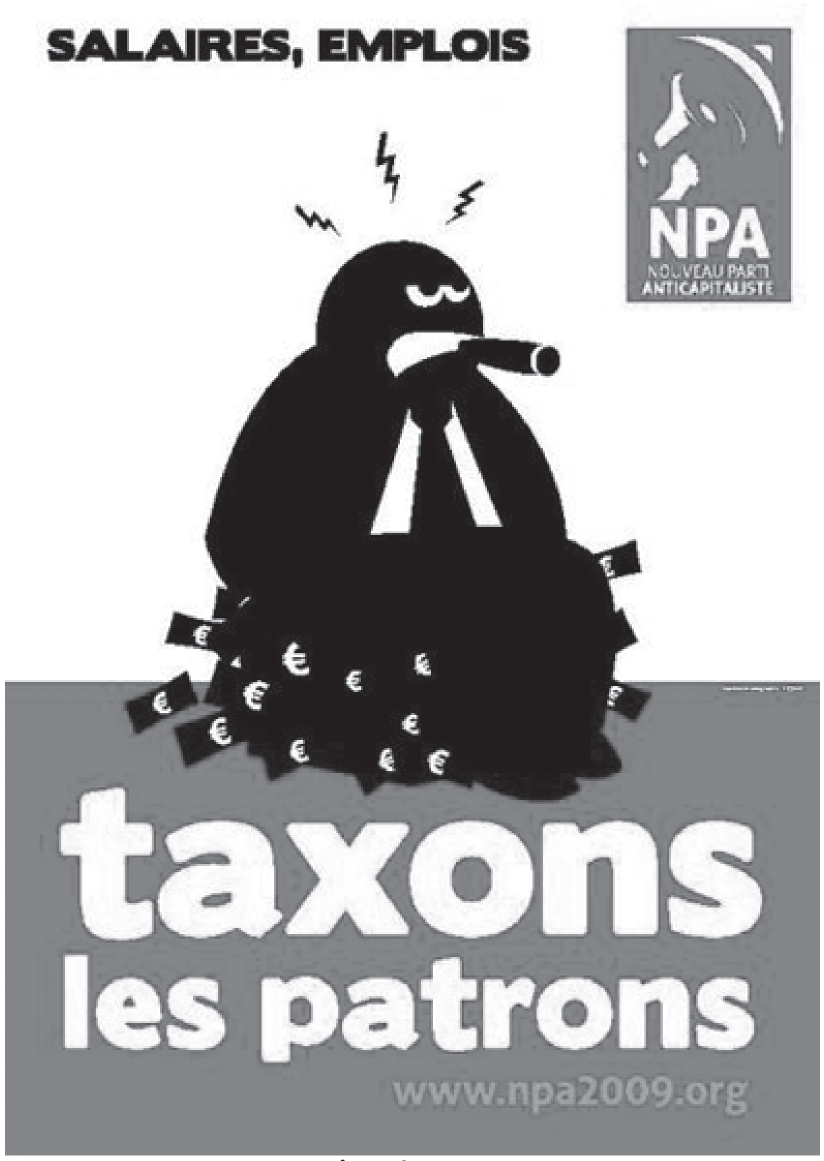
Vores job i de kommende måneder er at gøre alt, hvad vi kan, for at gøre denne frygt til virkelighed.

OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER 2167, 5. SEP. 2009 AF ALEXANDER LASSITHIOTAKIS (LETTERE FORKORTET)

Nyt Antikapitalistisk Parti

NY STEMNING PÅ DEN FRANSKE VENSTREFLØJ

Selvom Nouveau Parti Anti-Capitaliste (NPA) endnu ikke er et år gammelt, har det alligevel sendt nye strømninger gennem Frankrig. Chris Harman besøgte sidste måned partiets Sommeruniversitet for at høre om hiditidige bedrifter og om fremtidens udfordringer.

Beskat direktøren – er sloganet på en af NPA's plakater

Chris Harman fortæller:

NPAs Sommeruniversitet viste, at den revolutionære, franske venstrefløj har taget et kæmpe skridt fremad det sidste år.

I begyndelsen af 2009 opløstes den største revolutionære, socialistiske organisation i Frankrig – Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR). Dets medlemmer stiftede sammen med andre på venstrefløjen Nouveau Parti Anti-Capitaliste (Nyt Antikapitalistisk Parti, NPA).

LCR afspejlede den „gamle" arbejderklasse i Frankrig: hovedsageligt hvide europæere. Og organisationens inderkreds bestod overvejende af folk, der havde været medlemmer i omkring 30 år.

Sommeruniversitetet var præget af nye og yngre folk. Og derfor også fyldt med energi.

Det er vigtigt at lægge mærke til, at der var mange deltagere fra banlieu'erne – de fattige, parisiske forstæder – hvor størstedelen af beboerne har indvandrerbaggrund.

Den nye stemning gav plads til at tage emner op, som aldrig blev diskuteret til bunds i LCR – eksempelvis hvordan venstrefløjen forholder sig til muslimer.

Og så var Sommeruniversitetet dobbelt så stort som det LCR-sommerarrangement, jeg deltog i i 2006.

Fyldt op

Det kunne dog have været endnu større, hvis ikke det havde været for de begrænsede pladsfaciliteter – de blev nødt til at lukke for tilmeldinger i juli, da der allerede dér var fyldt op.

LCR havde mellem 2000 og 3000 aktive medlemmer. NPA har allerede mere end tredoblet det antal.

NPA kalder ikke sig selv et marxistisk parti, selvom mange af dets medlemmer er marxister.

Tilstrømningen af nye folk har igangsat en proces, hvor medlemmerne forsøger at afklare deres politiske ideer.

Da partiet blev dannet, kunne marxisterne have sluttet sig sammen i deres egen, lille fraktion og prøvet at lægge deres politik ned over alle andre. Men så ville mange af dem, som ønskede forandring, have trukket sig væk igen.

Marxisterne i partiet mødes ikke før NPA-møder for derefter at fortælle alle andre, hvordan tingene skal gøres, men på den anden side betyder deres erfaring som aktivister, at de er gode til at få ting gjort.

Ind imellem kan dette føre til spændinger. Spørgsmålet er, hvordan de skal håndteres.

Marxisterne skal lære at være tålmodige og diskutere taktik og ideer med nye folk, men det er ikke noget, der sker fra den ene dag til den anden.

Sommeruniversitetet markerede en ny start. Stemningen var afslappet, mens der blev diskuteret politik i sommerlejren tæt ved Middelhavet.

Der var vigtige møder arrangeret af industriarbejdere om revolutionære og fagforeninger, samt et om hvordan det er muligt at slå igen mod politivolden i banlieu'erne.

NPAs kurs fremover afhænger af udfaldet af disse diskussioner, men i høj grad også af de kampe, der for tiden foregår i Frankrig.

Situationen i Frankrig er meget anderledes end i England. Gennem de sidste 15 år har der i England været tegn på modstand, men den er hver gang blevet slået tilbage af fagbureaukratiet.

I Frankrig har der været bølge efter bølge af oprør siden 1995. Man får fornemmelsen af, at aktivister fra hver bølge har samlet sig i det nye parti.

Men der er ikke kun sejre. Venstrefløjen klarede sig ikke så godt som forventet ved Europaparlamentsvalget i juni.

Kampen mod Nicholas Sarkozys højreorienterede regering medførte en række éndags-strejker, men aldrig et rigtigt gennembrud – fagtoppen sendte folk tilbage på arbejde, mens de selv ikke gjorde andet end at snakke.

Så valget viste et modsætningsforhold – Sarkozy klarede sig ikke særlig godt, men det gjorde hans modstandere heller ikke.

Men stemningen på Sommeruniversitetet var bestemt ikke demoraliseret. I et af hovedoplæggene argumenterede den mest kendte af NPAs medlemmer, Olivier Besancenot, for, at det at bygge et parti op ikke sker fra den ene dag til den anden – det er en proces.

Han sagde, at det er nødvendigt at forholde sig til opsving i kampene, men samtidig også sørge for at forankre sig i arbejderklassen og tilbyde folk en politisk retning.

I Frankrig er der valg oftere end i England. Og der er flere muligheder for den yderste venstrefløj, fordi valgsystemet er en smule mere favorabelt end i England.

Jeg er sikker på, at der vil opstå uenigheder omkring fremtidige valg. Og jeg er sikker på, at det vil blive diskuteret, hvordan vi skal forholde os til eksempelvis fyringer og angreb fra fascisterne. Men det er kun sundt, det er sådan, et parti udvikler sig.

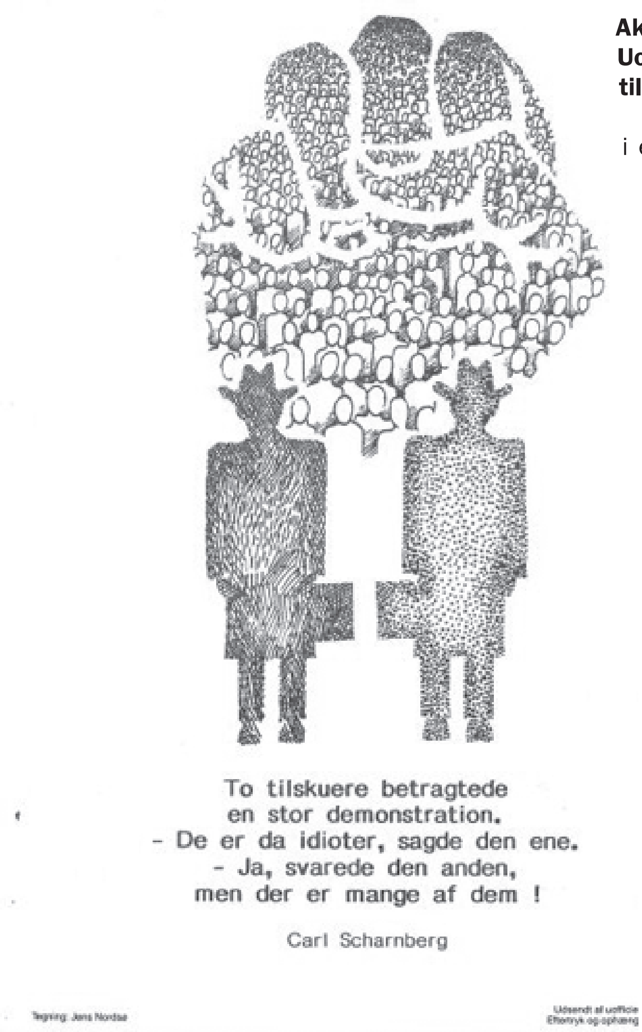
De franske erfaringer er for mig et eksempel på, hvordan øget radikalisering øger mulighederne for revolutionære socialister.

Jeg tror ikke, vi kan overføre det hele direkte til Storbritannien, som det ser ud i dag.

I øjeblikket fremfører vi vores argumenter i en folkestemning, hvor modet til at slås ikke hele tiden er til stede. Men vi håber, det er ved at ændre sig.

OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER (UK) NR. 2167, 5. SEP. 2009

Carl Scharnbergs Uofficielle synspunkter

Aktivisten og digteren Carl Scharnberg udsendte Uofficielle Synspunkter 10-12 gange årligt fra 1968 til 1995.

Mange af dem var skrevet af Scharnberg selv, ofte i en meget kort tidløs form som fx:

Frygt ikke holdninger.
Frygt det holdningsløse.
Frygt ikke meninger.
Frygt det meningsløse.
Den, der altid blot ser til, træder på de svageste.

eller:

Når de siger, vi
må gøre op med alt det,
de kalder for
gratis-princippet,
så spørg dem: Hvem
har egentlig betalt
for alt det, de nu
kalder for gratis?

De Uofficielle Synspunkter blev sendt til et netværk på cirka 900 modtagere – de uofficielle – ungdoms-, skole-, gymnasie- og seminarieblade, fagforeninger, græsrodsgrupper samt en lang række enkeltpersoner engageret i fagligt, socialt, kulturelt og politisk arbejde.

Kendetegnende for de uofficielle synspunkter var angivelsen: *Eftertryk og ophængning ses gerne!*

Carl Scharnberg

Carl Scharnberg blev født den 27. juni 1930. Han voksede op i et arbejderhjem i Åbenrå, hvor opvæksten var præget af 1930'ernes arbejdsløshed og depression. Faderen var skrædder og moderen var rengøringsassistent. Hans bedstemor, en arbejderkvinde, var med til at stifte KAD – Kvindeligt Arbejderforbund i Haderslev.

I 1950'erne under Den kolde Krig var han pacifist og militærnægter og kom i fængsel for sin overbevisning.

Som ung deltog han i en fredsmarch i England og kom hjem og startede *Kampagnen mod Atomvåben*. Denne bevægelse gennemførte i årene fra 1959-1965 påskemarcher fra Holbæk til København og marcherede over grænsen til tyske fredsfolk.

Carl Scharnberg forstod at sætte præcise, følsomme ord på kravet om *Nej til atomvåben på dansk jord* og *Stop for kerneforsøg og oprustning*.

Igennem 1970'erne traf man digteren og ildsjælen i mange sammenhænge, først og fremmest i modstanden mod EF (der nu er blevet til EU) og i en kulturindsats med digte, foredrag, oplæsninger og kurser for tillidsrepræsentanter.

Carl Scharnberg døde pludseligt af et hjertestop den 2. oktober 1995 under et foredrag i en SiD-fagforening. Det var i SiD Hjørring A under en generalforsamling. Få måneder forinden havde han fejret sin 65-års fødselsdag i Esbjerg sammen med de strejkende Ribus-aktivister.

Nu også på Facebook

Et stort udvalg af Scharnbergs *Uofficielle synspunkter* har nu fundet vej til Facebook. Søg „Carl Scharnberg" på facebook – eller brug linket: socialister.dk/l/cs

Teksten til denne artikel er hovedsageligt taget fra Facebook-siden.

En komplet samling af Uofficielle Synspunkter findes på Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv, ABA: www.aba.dk

NÅR MAN I SKOLEN LÆRER OM LIBERALE TANKER, OM FRI KONKURRENCE OG OM AKTIER OG OBLIGATIONER MEN IKKE OM SOCIALISME SKYLDES DET MAN IKKE ØNSKER AT FÅ POLITIK IND I UNDERVISNINGEN.

ISU Forum
GUIDE TIL KLIMATOPMØDET

– Hvorfor er klimaet i fare og hvad er konsekvenserne?
Hvad sker der på topmødet – og uden for? Hvordan kan vi påvirke topmødet?

Det er nogle af de spørgsmål, vi sætter til debat på *ISU Forum* **i september. ISU Forum er åbent for alle interesserede – kom og diskutér hvordan socialister og klima-aktivister kan gøre en forskel.**

København
Torsdag den 24. september kl. 19.00 i Støberiet/Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro
Odense
Tirsdag den 30. september, kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense

Det sker i Odense

Støttekoncert for de irakiske asylansøgere
Lørdag den 26. oktober kl. 16-19 på Amfi Scenen v. Brandts Klædefabrik

Forberedelse af klimatopmødet
Klimabevægelsen i Odense inviterer til forberedelse af demonstration i Odense 5. december samt mobilisering og fælles transport til København 12. dec.
Tirsdag den 29.september kl. 18-19.30 på Syddansk Universitet foran U100

Demonstration mod besparelser på uddannelserne
Tirsdag den 6. oktober kl. 16-18 på Flakhaven i Odense.
Arr.: Elev og studenterbevægelsen samt ungdomsfagbevægelsen.

Film og debat om „Krigens Børn“ i Afghanistan.
Tirsdag den 6. oktober kl. 17-19.30 på Syddansk Universitet i Odense.
Arr.: Muslimsk Studenter Union og Nej Til Krig

Landsmøde i Klimabevægelsen

Weekenden 26.–27. september hos TIB, Valby

Klimabevægelsens 5. landsmøde samler op på årets aktiviteter og sætter fokus på klimatopmødet i København til december.

Kom og få at vide, hvad forhandlingerne inde på topmødet går ud på – og ikke mindst være med til at diskutere mobiliseringen og aktiviteterne uden for.
Desuden fremlægger landsudvalget et forslag til politisk platform.

Se det fulde program på:
klimabevaegelsen.dk

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår torsdage kl. 19 i Støberiet/ Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro

24. sep.: ISU forum: Klimatopmødet
1. okt.: Ulighed i uddannelsessystemet
8. okt.: Hvorfor er Afrika fattigt

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Møderne foregår tirsdage kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3, Århus
29. sep.: Den spanske revolution 1936
13. okt.: Emne ikke fastlagt
27. okt.: Ulighed i uddannelsessystemet

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

ISU-ODENSE

Møderne foregår tirsdage kl. 19 i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense
30. sep.: ISU forum: Klimatopmødet

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Meld dig ind i ISU

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksberg C, tlf: 35 35 76 03

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

DEMONSTRÉR VED KLIMATOPMØDET

12. december i København – 5. december i alle andre byer

Skriv dig på 12. december-initiativets mailliste: http://www.12dec09.dk/mailform.asp – så bliver du løbende opdateret om forberedelser og mobilisering til demonstrationen.

Vær med til at mobilisere lokalt

Du kan se lokale initiativer, der allerede er i gang på: 12dec09.dk/aktiv. Er der endnu ingen i din by, på dit uddannelsessted eller i din bydel i København, så kontakt 12. december-initiativet: info@12dec09.dk.

Se mere på www.12dec09.dk

BRED KOALITION BAG KLIMADEMONSTRATION

3 måneder før demonstrationen 12. december under klimatopmødet bakkes den allerede op af 65 organisationer, både fra Danmark og internationalt.

Selvfølgelig er den politiske venstrefløj med – inkl. Enhedslisten, SF og De Grønne. Klimabevægelsen, KlimaX og NOAH er næppe heller overraskende.

Men at hele viften af miljø-organisationer som Greenpeace, Danmarks Naturfredningsforening, Det Økologiske Råd og mange, mange flere er bag en fælles demonstration er helt nyt.

Når dertil kommer udviklings-, hjælps- og solidaritetsorganisationer som Folkekirkens Nødhjælp, Mellemfolkeligt Samvirke, IBIS og fredsorganisationer som Nej til Krig og Fredsvagten, og fagforeninger som BUPL og Byggefagenes Samvirke – så er bredden ved at være uhørt.

International støtte

Også internationalt vokser opbakningen – lige nu fra 11 andre lande: Belgien, Brasilien, Cameroun, Frankrig, Libanon, Nigeria, Somalia, Storbritannien, Sverige, Sydkorea og Tyrkiet.

Også internationale organisationer som Kirkernes Verdensråd, Oxfam og Greenpeace støtter.

I alt 65 organisationer bakker i skrivende stund op om demonstrationen – heraf 37 fra Danmark. Følg med på 12dec09.dk/anbefalere.asp.

12. december-initiativet opfordrer stadig fagforbund og lokale fagforeninger, pensionistforeninger, uddannelsesorganisationer, elevråd, studenterråd, ja, alle mulige „civilsamfunds-orgnaisationer" til at bakke op.

Send meddelelse om jeres støtte til info@12dec09.dk.

ÅRHUS DEMONSTRERER 5. DECEMBER - OG MOBILISERER TIL KØBENHAVN 12. DEC.

I Århus blev der den 9. september holdt opstartsmøde for et klimainitiativ, der vil mobilisere op til klimatopmødet til december.

Initiativet var taget af Klimabevægelsen, og derudover deltog aktive fra IBIS, Jyder mod overflødige motorveje, Århus mod Krig og terror, Enhedslisten, APK, IS/U.

Ida H. Jakobsen fra den nedsatte koordinationsgruppe var bagefter godt tilfreds med mødet:

„Der var en god stemning på mødet, og det virker til, at der er mange, der virkelig vil gøre en indsats for, at der skal ske noget i Århus."

„Den første udfordring er at få endnu flere med inden næste møde – ikke kun fra organisationer, men også 'almindelige mennesker'. Vi skal ud på gaden og på skoler og arbejdspladser, så det bliver et endnu bredere og aktivt initiativ."

På mødet blev der nedsat arbejdsgrupper, der bl.a. skal forberede:

* **Aktioner 24. oktober** for kravet om CO2-reduktion til højst 350 ppm (se mere på 350.org)

* **Stor demonstration i Århus 5. december** – lørdagen inden klimatopmødet starter

* **Mobilisering til demonstrationen i København 12. december** – og fælles bustransport.

Næste møde i initiativet er torsdag den 24. sep. kl. 19 i Det grønne kontorhus, Dannebrogsgade 8a, Århus

Også i **Ishøj** er der startet et lokalt initiativ – følg med i dem alle på: www.12dec09.dk/aktiv

STOP CHIKANEN

I over et halvt år har medier, politi og politikere forsøgt at fremmane et billede af, at horder af voldspersoner vil lægge København i ruiner under klimatopmødet.

Senest har Venstre – Danmarks liberale parti, you know – foreslået en såkaldt 'Lømmelpakke', som skal øge straffen markant for at deltage i såkaldt ulovlige demonstrationer.

„Pakken er på kant med demonstrationsfriheden," siger forsvarsadvokat og formand for Retspolitisk Forening, Bjørn Elmquist til Dagbladet Arbejderen.

- Vi risikerer at skræmme almindelige mennesker fra at deltage i fredelige, lovlige demonstrationer. Tænk hvis man bliver fanget, efter demonstrationen er opløst, siger han.

Smædekampagne

Men det er kun den seneste brik i kampagnen. Dette er kun et *lille* udpluk af de seneste måneders overskifter:

16. maj: Politi frygter ballade ved topmøde (P3 Nyheder)
29. juli: 30.000 aktivister skræmmer ikke politiet (Berl. Tid.)
12. aug.: Politiet vil filme klima-aktivister (P3 Nyheder)
24. aug.: Politiet vil anholde præventivt (Politiken)
11. sep.: To ud af tre frygter klimatopmødet (MSN/Newspaq)

Som flere andre understøttes den sidste overskrift ikke af den undersøgelse, som overskriften henviser til.

Der er *ikke* 2 ud af 3, der for alvor „frygter" noget som helst. 15,9 pct. siger, at de frygter „i meget alvorlig grad", mens 53,5 pct. siger „Ja, der vil helt sikkert ske noget" – og det er jo lige så forudsigeligt som ved enhver større fodboldkamp.

Det politiske politi

Politiet spiller en særdeles aktiv rolle i at fremmane et voldsbillede frem mod topmødet. Man skulle ellers tro, at deres rolle skulle være at fremmane det modsatte.

Men det hjælper sikkert politiet til større bevillinger.

For VKO-politikerne er det nemlig en stor hjælp: De vil hellere snakke om aktivist-problemer end klima-problemer.

Et billede tegner sig

Man forstår dem godt. Klimatruslen vokser, men VKO-politikerne har ikke tænkt sig at gøre noget seriøst ved det.

Kigger man tilbage, tegner der sig et billede af, hvordan de konstant forsøger at undvige.

Først ansatte de Bjørn Lomborg til at sige, at der slet ikke var nogen klimatrussel. Det gik fint – lige indtil rapporten fra FNs klimapanel i 2007.

Dernæst gjorde de sig alle til „grønne" og „klima-fortalere". Men de seneste stadigt mere alvorlige rapporter om klimaets tilstand har nu gjort det umuligt for dem blot at lade som om de gør noget, når det nu ikke sker.

Bagslag

Nu er afledningsmanøvren så at gøre dem, der demonstrerer ved topmødet til problemet – i håb om, at det kun er „the usual suspects", der vil demonstrere.

Men det kan nemt give bagslag. Det er nemlig ikke kun nogle få hundreder, der vil demonstrere, men titusinder.

Hvis titusinder eller flere begynder at stille politikerne til ansvar for deres manglende handling mod klimatruslen, nytter deres taktik ikke.

Så også derfor: Vær med til at mobilisere alle du kender til demonstration ved klimatopmødet 12. december.

ODENSE TIL KLIMATOPMØDE

Klimabevægelsen har indkaldt græsrødder i Odense til samarbejde frem til topmødet i december.

I invitationen til mødet lægger de op til en lokal demonstrationsdag i Odense lørdag den 5. december.

Desuden planlægger de fælles bustransport til demonstrationen i København 12. december.

Mød op og deltag i forberedelserne. Det første møde foregår **onsdag den 29. sep. kl. 18.00 på SDU foran lokale U 100.**

Kontakt: odense@klimabevaegelsen.dk eller tlf. 40953877